

Sulyok Tamás köztársasági elnök gratuláló levele XIV. Leó pápának

Őszentsége XIV. Leó pápa részére
„Péter vagy, erre a sziklára építem
egyházamat, s az alvilág kapui sem
vesznek rajta erőt” (Mt 16,18).
Szentéges Atyám! Az ezeréves keresztény-
ségéhez ragaszkodó Magyarország nevében
őszinte szeretettel és tisztelettel köszöntöm
Önt, a Római Katolikus Egyház újonnan
megválasztott vezetőjét, Péter apostol 267.
utódját.

Nehezen megfogalmazható az az öröm,
amit most érzünk. Biztos vagyok benne,
hogy a Szentatya személyében imádságos
és bölcs, tapasztalt vezetőt választottak bí-
borosaink.

Csodálattal tekintek a katolikus anya-
szentegyház küldetésére, hogy Istenről és
az emberről lett Krisztusról tegyen tanúsá-
got, az Ő szeretetét hirdesse minden em-
bernek. A remény szent évében – a fejlett
világ fokozott szekularizálódása, a világ-
szerte dúló konfliktusok, háborúk közepet-
te – nincs felelősségteljesebb és fontosabb
misszió ennél.

A legmélyebb tisztelettel gondolok a Ró-
mai Katolikus Egyház társadalmi szerepvál-
lására és elszántságára, amellyel évezre-
dek óta formálja a világot, szolgálja annak
számátalan népét.

Köszönöm, hogy egyházi szolgálatuk
által megerősítik bennünk, hogy érdemes,
hogy van miért, van Kiért élnünk. Köszö-
nöm, hogy rendíthetetlen szószólói a béké-
nek, a felebaráti szeretetnek és az emberi
méltóságnak.

Isten áldását kérjük személyére és szol-
gálatára! A magyar emberekkel együtt
imádkozom Önért!

Mély tisztelettel: Dr. Sulyok Tamás
(Budapest, 2025. május 8.)

(Forrás: Sándor Palota)

XIV. Leó pápa válaszevele Sulyok Tamás köztársasági elnöknek

Őexcellenciájának Sulyok Tamás Úrnak, a
Magyar Köztársaság Elnöke részére

Örömmel vettem a jókívánásokat tartal-
mazó, szívélyes üzenetét, amelyet, a magyar
nép nevében is, eljuttatott hozzám Péter
apostol székébe történt megválasztásomat
követően. Mély hálával értékelem szívből
jövő szavait, melyek személyes tiszteletéről,
valamint az Egyháznak hazája népe javára
végzett szolgálata iránti nagybecsülésé-
ről tanúskodnak. Külön köszönetemet sze-
retném kifejezni azért is, hogy megtisztelte
jelenlétével péteri szolgálatom ünnepélyes
kezdetének szentmiséjét.

Kérem, fogadja őszinte tisztelem és
nagybecsülésém kifejezését, valamint
imádságos jókívánásaimat Magyarország
békéjére és gyarapodására.

Az Ön és honfitársai életére szeretetteljes
szívvel kérem a Mindenható Isten bőséges
áldását.

Kelt a Vatikánban, 2025. július 1-jén
Leo pp. XIV

Sulyok Tamás: „Mélységes tisztelettel
fogadtam XIV. Leó pápa jókívánásait
és áldását. A Szentatya szavai – a hit, a
béke és a szolgálat szellemében – lel-
ki megerősítést és reményt jelentenek
nemzetünk számára. Örömmel és hálással
szívvel gondolok imádságaira, melyeket
Magyarországiért, népünk gyarapodásá-
ért és honfitársaink életére kért áldásként
a Mindenhatótól. Deo gratias et caritati
Ecclesiae.”

(Forrás:

facebook.com/sulyok.tamas.official)

Harangozó Miklós Kiscell egén

Kiscell egére szürke galambok
szállnak az esttel, s rebben a szív:
szólnak a szélben a barna harangok,
régi a dallam, Mária hív.

Ásít az ásó, csendes az ostor,
alkonyi fényben a két kicsi tér,
suttog a kedves, sárga kolostor:
hozd el a lelked, Mária kér.

Szép libasorban jönnek a hívek,
mozdul a csendes, nyári határ.
Ünnepi gúnyák, ünnepi szívek,
nincs szomorúság: Mária vár!

Merre ma mindez? Hol van a mű,
és mért nem akarjuk a régi regét?
Nem csodaszép, hát nem gyönyörű,
hogy Mária őrzi a város egét?

Megvan a templom barna harangja,
megvan az alkony, megvan a rend.
Elnyeli végleg az éjszaka hangja,
Vagy ha akarjuk, győzhet a csend?

Kiscell egéről küldik az áldást,
s bár ma a talpunk sárba tapad,
Mária őrzi az ő-szodavarást.
Nem kell, hogy elhidd. Csak ne tagadd.

(Fotók: Varga Gabriella)

Mindszenty-szobrot állítottak Máriacellben

Ez év (2025.) május 31-én a máriacelli bazilikában koncelebrált szentmisével, majd a templom melletti téren szoboravatással emlékeztek Mindszenty József bíboros-hercegprímásra halálának 50. évfordulója alkalmából az Ausztriából és a környező országokból érkezett zarándokok százai. A szentmise szónoka Székely János szombathelyi megyéspüspök volt, akinek a szentbeszéde – Quintana Pedro Lopez bécsi apostoli nuncius köszöntőbeszédével együtt – lapunk 2. oldalán teljes terjedelmében elolvasható. Itt a szoboravatás eseményét idézzük fel.

Rieger Tibor Kossuth-díjas szobrászművész a 2017-ben állított máriaremetei mészko- és a 2023-ban avatott fatimai márványkő-alkotásának a zalaegerszegi Mindszentyneumban elhelyezett gipszmintája alapján ezúttal bronzból készített életnagyságú Mindszenty József-szobrot. Az alkotás a Magyarországi Mindszenty Alapítvány kezdeményezésére és gondozásában, Tábi Mihály orvos feljárnálásának köszönhetően valósult meg.

Mindszenty bíboros egykori ideiglenes nyughelyének közelében a szoboravatás ünnepség a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola előadásában Varga László és Sapszon Ferenc Mindszenty-énekével kezdődött, majd Dominik Duka, a Prágai Főegyházmege nyugalmazott érseke, bíborosa szólt a jelenlévőkhöz. Aláhúzza: Mindszenty bíboros a történelem azon kiemelkedő alakjai közé tartozik, akik a XX. század első felében döntő módon hatottak Európa és az Egyház éle-

Máriacell lelki iránytű, Kisboldogasszony ünnepén is

Írta: Dr. Papp Tibor

Ahogy a nyár színei lassan aranyba fordulnak és a természet a betakarításra készül, szívünk is elcsendesedik és egy különleges ünnep felé fordul: Kisboldogasszony, a Szűzanya születésének napja. Szeptember nyolcadika a remény és a hála ünnepe, hiszen ekkor köszöntjük azt, aki által az Üdvözítő a világra jött. A külföldön élő magyarság számára ez az ünnep különös jelentőséggel bír, egyfajta lelki hazatérés, egy kapocs az anyaországhoz és hitünk legmélyebb gyökereihez.

Ebben az ünnepkörben gondolataink és imáink gyakran szállnak egy különleges hely felé, a stájer hegyek ölelésében megbúvó Máriacellbe. Bár földrajzilag Ausztriához tartozik, a szentély évszázadok óta a magyar nemzetnek is fontos zarándokhelye. Nem véletlenül viseli a „Magna Mater Austriae” mellett a „Magna Hungarorum Domina” – Ausztria Nagyasszonya mellett a Magyarok Nagyasszonya – címet is. Nagy Lajos királyunktól kezdve Mindszenty József bíborosig történelmünk nagyjai keresték fel a celli Szűzanyát, hogy elé vigyék a nemzet örömeit és bánatait.

A sors kegyelméből gráci egyetemi tanulmányaim során többször is lehetőségem nyílt elzarándokolni Máriacellbe. Ezek az utak sosem csupán egyszerű kirándulások voltak. Emlékszem a vonatra, ahogy kanyargott a hegyek között, a friss alpesi levegőre, és a megérkezés semmihez sem fogható érzésére, amikor a völgyben feltűnt a bazilika jellegzetes hármastornyos. Vagy nagyon erős bennem az élmény, amikor a Gráci Magyar Lelkészség papjaként vezettem a híres Mindszenty-Vadon zarándoklatot, gyalog a hegyeken keresztül. A fizikai utat mindig egy belső, lelki utazás kísérte. Belépni a kegytemplom csendjébe, letérdelni a csodatevő kegyesbőrd előtt és átadni magunkat az ima erejének – ez minden alkalommal óriási lelki élmény volt. Feltöltődés, megnyugvás és otthonra lépés a legtisztább értelemben. Ott, a Szűzanya lábainál az ember megérti, hogy a földi hazától távol is van egy biztos pont, egy égi édesanya, aki mindig vár és meghallgat.

Fontos nekünk a zarándokok temploma, mert jó ott tudatosítani, hogy úton vagyunk. Fontos tudatosítani a veszteségeinkkel szemben: nincs az a szellemi, anyagi, munkahe-
lyi, becsületbeli veszteség, még egy szeretett személy elvesztése sem állíthat meg, nem mondhatjuk azt, hogy „nekem elég, nem akarok továbbmenni!”. Minden vesztesé-

günk ellenére is tovább kell menni, mert úton vagyunk és még nem érkezünk meg.

Nemcsak a veszteségekkel szemben kell ezt tudatosítani, hanem az örömmel, sikerekkel szemben is. Sem a családuknak, sem az Egyházuknak, sem országuknak nincs olyan öröme, sikere, ami miatt megállhatnánk: „Itt van már a Kánaán.” Sokan hiszik, hogy leragadhatnak a kisebb öröme-
nél, hogy meg tudnak érkezni itt ezen a világon. Nem fogunk megérkezni, csak Isten országában, ezért kell túllátunk az öröme-
k és a veszteségeken is, ezért kell elmennünk a zarándokok templomába és látást, erőt kérni mindehhez. Ekkor látja be az ember, hogy ha alapállapota nem az állandóság, hanem a zarándoklás, akkor a zarándokok temploma nagyon jelentős az életben.

Szívesen keressük fel azért is, mert kegyhely. Isten szentsége közelebb van, kézzelfoghatóbb. Jó ugyanabból a kehelyből áldozni, amelyből tőlem okosabb és egyszerűbb emberek is, tőlem gazdagabb és szegényebb emberek is, tőlem rendezettebb családban élők és rendezetlenebb családban élők is. Jó ott győnni, még a súlyos bűnöket cipelők is könnyebben győnnak, hogy aztán méltóbban állhassanak sorba az áldozásnál.

Máriacell üzenete a diaszpórában élő magyarok számára ma talán fontosabb, mint valaha. Egy olyan világban, ahol a határok és távolságok elválaszthatnak minket szereteteinktől és szülőföldünktől, a kegyhely egy spirituális csomópontot jelent. Emlékeztet minket arra, hogy a hitünk nem ismer határokat. Összeköt bennünket, bárhol is élünk a világon. A celli Mária közös örökségünk, nemzeti kegyhelyünk, amelyhez mindannyiunk köze van. Az ő palástja alatt mindannyian otthon vagyunk.

Kisboldogasszony ünnepén nem mindannyian tudunk fizikailag elzarándokolni Máriacellbe – de lélekben megtehetjük ezt az utat. Csendesedjünk el egy pillanatra, és gondolatban mi is járuljunk a kegyesbőrd elé. Vigyük elé imáinkat, családunkat, a közösséget, ahol élünk és az egész magyar nemzetet. Kérjük Boldogasszony anyai pártfogását, hogy legyen erőnk megőrizni igaz hitünket és magyarságunkat, bárhol is élünk a világon.

A celli Szűzanya, Magyarok Nagyasszonya legyen továbbra is lelki iránytűnk, aki segít eligazodni az élet viharáiban és aki mindig hazavezet minket Fiához, Jézus Krisztushoz.

Leó pápa különös figyelemmel fordul a XX. század közepének közép-európai hősei, Wyszyński varsó-gnieznoi, Beran prágai, Stepinac zágrábi érsek és Mindszenty József életszentsége felé. Kifejezte reményét, hogy hamarosan egy szívvel mondhatjuk: *Szent József bíboros, könyörögj értünk és közép-európai nemzetekért!* Végül kijelentette: Magyarországot és Csehországot összekötő Mindszenty alakja.

Habsburg-Lotharingiai Mihály főherceg, a Magyarországi Mindszenty Alapítvány elnöke többek között felidézte, hogy amikor a bíboros koporsóját szállították Esztergomba, a határtól emberek sokasága fogadta őt a himnuszt énekelve és a falvakban szóltak a harangok. Máriának szentelt ország és a bíboros közbenjárása által magunk mellett tudhatjuk a mennyországot – hangsúlyozta a főherceg. A szobrot Tábi Mihályval együtt leplezték le, miközben felcsendült Bárdos Lajos *Isten, hazánkért* című kórusműve. Az alkotást Székely János püspök és Michael Staberl, a bazilika előljárója áldotta meg.

(folytatás a 2. oldalon)

„E rendíthetetlen pásztor adjon ma nekünk is bátorságot, hogy kiálljunk az igazságért és a szabadságért”

Quintana Pedro Lopez bécsi apostoli nuncius köszöntőbeszéde Máriacellben, 2025. május 31-én

Eminenciás Bíboros Úr, Excellenciás Püspök Urak, Főtisztelendő Paptestvérek, Tisztelt Vendégek, Kedves Zarándoktestvérek!

Nagyon köszönöm Prior atya kedves köszöntőszavait! Mindannyian hálás szívvel veszünk részt ezen a szentmisén, amelyet Isten tiszteletreméltó szolgálja, Mindszenty József bíboros emlékére ajánlunk fel – egy olyan főpap emlékére, aki a XX. század nagy hitvallói közé tartozik. Ausztria apostoli nunciusaként örömmel tolmácsolom Önöknek Őszentsége, XIV. Leó pápa köszöntését.

Mindszenty József egész életében azt a keresztet hordozta, amelyre népe volt felfeszítve. Egész életének meghatározója volt ez

a kereszt, amelyet rendíthetetlen bátorsággal hordozott a vállán. 1946 februárjában, amikor XII. Piusz pápa a bíborosi kreáció során fejére helyezte a bíborosi kalapot, ezt mondta neki: „A harminckettő közül te leszel az első, akinek vállalnod kell a bíbor színnel jelzett vértanúságot.”

Magyarország primása saját testén viselte a kommunista egyházüldözés jeleit. „Amiről beszámoltam, azt nem azért írtam meg, hogy fájdalmaim és sebeim gyümölcseit bármilyen tekintetben learassam – írta Emlékiratai előszavában. – Azért tanúskodom, hogy a világ újra tudomásul vegye, mit cselekszik a bolsevista rendszer az alája rendelt emberrel és sorsokkal. A magyar Egyház

fejének keresztjét emelem fel a világ előtt: emlékeztetni akarom magyar népem roppant szenvedéseire.”

Amikor a bíboros 1975. május 6-án elhunyt a bécsi Irgalmasrendi Kórházban, VI. Pál pápa így jellemezte őt: „Egyedülálló pap és jó pásztor volt.”

Mindszenty bíboros története egy vértanúság története – egy olyan kereszté, amelyet mindig méltósággal és rendíthetetlen hittel hordozott.

Máriacell nemcsak Ausztria legjelentősebb Mária-kegyhelye, hanem sok éven át a magyar nép csendes reménységének helye is volt annak köszönhetően, hogy míg hazánem szállították szülőhajójába, itt nyugodt

dott Mindszenty bíboros teste – aki a határon átívelő összetartozás jelévé is vált, különösen azokban a nehéz időkben, amikor Közép-Európa népeit a vasfüggöny választotta el egymástól.

Magyarok ezrei jöttek ebbe a bazilikába, hogy az egyház és népük szabadságáért imádkozzanak – Mindszenty bíboros a soha el nem múló remény jele lett számukra.

E rendíthetetlen pásztor élete és tanúságtétele nekünk is adjon ma bátorságot, hogy kiálljunk az igazságért és a szabadságért – Krisztus segítségével és Mária közbenjárásában bízva.

Mária, Magyarok Nagymatyja, könyörögj érettünk!

„Mindszenty bíboros prófétai üzenete ébresszen, ihlessen, mutasson utat mindannyiunknak!”

Székely János szombathelyi megyéspüspök beszéde Máriacellben, 2025. május 31-én

Főtisztelendő Bíboros Úr, Nuncius Úr, Ersek Atyák, Kedves Zarándokok!

Jézus szavait hallottuk: „Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, boldogok az irgalmasok, a tiszta szívűek, boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, boldogok vagytok, ha miattam gyalognak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak énniattam. Örüljétek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok! Így üldözték előtetek a prófétákat is.”

Mennyire igazak ezek a jézusi szavak Tiszteletreméltó Mindszenty József bíboros életére is!

Szülőfalujának, Csehimindszentnek nevéből vette a Mindszenty nevet, amelyet a németesen hangzó Pehm helyett tiltakozásul a náci és a nyilas ideológia ellen választott. A mindenszentek tiszteletére felajánlott szentmise szokásos evangéliuma milyen prófétai módon igaz Mindszenty bíborosra! *Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért.*

1948. november 18-án – készülve a hamarosan valóban bekövetkezett elfogatására – ezt írta az ország népének: „Allok Istenért, Egyházért, Hazáért, mert ezt a kötelességet rója rám a nagyvilágon legárvább népem történelmi szolgálata. Nemzetem szenvedése mellett a magam sorsa nem fontos. Nem vádoló vádlóimat... Szívemből megbocsátok nekik. Ha a helyzetet időnként megvilágítani kényszerülök, az csak nemzetem feltörő fájdalma, kicsorduló könnye, megrázó igazsága.”

Mindszenty bíboros atya szilárdan állt a történelem egy nagyon nehéz évszázadában. Abban a XX. században, amikor Európát két világháború, valamint a náci és a kommunista diktatúra borzalmai pusztították, amikor a magyar népnek át kellett élnie a trianoni békediktátum fájdalmát, az 1956-os szabadságharc vérbe fojtását. Hogyan tudott ő megállni ebben a rettenetes történelmi viharban, honnan merítette ehhez az erőt, hogyan lett támasza és iránymutatója, prófétája és reményt adó apostola emberek millióinak?

Az első erőforrása a szülői ház volt, amelyről emlékirataiban így írt: „Szülői házam az imának és az erényes életnek melegágya volt, és ennek a csendes falusi otthonnak a melegét, fényét édesanyánk sugározta ránk.” A csehimindszenti családi otthonban hetente kétszer böjtöltek, esténként térdre állva mondták a közös imádságot.

Az édesanya hite, imádsága és szeretete Mindszenty atya egész életét végigkísérte. Az Emlékiratokban azt írta az édesanyja börtönben tett látogatásairól: „Kifényesedett a vörös minisztérium, a börtön, a

fegyház: hitétől, könnytelen arcától, lelki erősségétől.” De döntő befolyással van Mindszenty bíborosra az édesapa alakja is, aki községbíró, közgyám, az iskolaszék és az egyházközségi képviselőtestület elnöke is volt. Felejthetetlen élmény számára, amikor édesapjával hajnalban, szinte lopva indultak a szekérral, hogy szabadon adhassák le a szavazatukat. Édesapja azon a hajnalon ezekkel a szavakkal adta a kezébe a nemzeti színű zászlót: „Úgy markold, Jóska, ezt a zászlót, hogy se ember, se vihar ki ne tépje a kezedből!” Vannak-e ma is ilyen családi otthonok, amelyek az ima és az erényes élet bölcsői? Ha szeretnénk Mindszenty József bíboroshoz hasonló mai fiatalokat, ahhoz kellenének Borbála nénihez hasonló sugárzó édesanyák és Pehm Jánoshoz hasonló jellemes, hazájukat szerető, mélyen hívó és igazi példaképként élő édesapák.

A családi otthon mellett Mindszenty bíboros atya szilárd helytállásának második oszlopa és forrása a fáradhatatlan lelkipásztori munka volt. Már káplánként ezt az intést kapta Mikes János püspöktől: „Ne dolgozz

annyt!” Még csak felsorolni is nehéz mindazt, amit zalaegerszegi plébánossága alatt alkotott. Zalai püspöki biztosként tizenkilenc templomot és kilenc iskolakápolnát építtetett fel, nyolc egyházi iskolát, három kollégiumot és egy idősotthont hozott létre. Minden szerdán fogadta a város szegényeit, feljegyezte a kéréseiket. A házapostolok azután meglátogatták a rászorulókat és tűzifával, élelemmel, ruhával segítettek. Minden évben harmincöt diák taníttatását ő fizette. A zalaegerszegi híveit mind név szerint ismerte. A második világháború utáni bérmaútjai előtt a plébánosok lelkére kötötte, hogy az ebéd egyszerű legyen, csak egy tál étel, mert az ország is éhez. Ha valamelyik atya nem értette ezt meg és bőséges ebédet készített, Mindszenty bíboros a leves után

felállt az asztaltól, imádkozott és kiment a temetőbe a papi síroknál imádkozni.

Azt vallotta: „Ha karitás van bennünk, akkor áttüzesedik minden gondolatunk.” A veszprémi püspöksége alig másfél éve alatt szintén új plébániák egész sorát alapította és tizenegy új katolikus iskolát tudott létrehozni. Máriaremetére több mint száz ezer férfi élén vezetett gyalogos zarándoklatot, az általa meghirdetett és vezetett Mária-év eseményein pedig összesen mintegy négy és fél millió ember vett részt. Vajon vannak-e ma hozzá hasonló fáradhatatlan lelkipásztoraink, akik magukat nem kímélve mindent megtesznek a rájuk bízottakért, akik segítik a szegényt, akik kiállnak a gyöngye és az üldözött mellett, akik bátran és csonkítások nélkül hirdetik az evangélium igazságát, akkor is, ha nem taps érte a jutalom?

Mindszenty József bíboros atya szilárd, rendíthetetlen kiállásának volt egy harmadik forrása is: a mély hit, az imádság, az aszkézis. Nagyböjt idején hetente kétszer kenyéren és vízen böjtölt. Igen gyakran az

üldöztetés, börtön és Stepinac bíboros esetében a halál lett, úgy Mindszenty bíboros sem kerülhette el a vértanúsorsot. Rákosi Mátyás 1948. december 16-án Moszkvában kapta meg Sztálintól az egyetértést ahhoz, hogy lesújtson rá. Az elfogatását követő hetekben Mindszenty bíboros a poklok poklát járta végig. Ezt írta később: „En láttam a mennyzetig vérrel befecskelt pincéket, a vízvezeték csöveire akasztottakat, hallottam a teherautók motorjainak berregését a halálpincék előtt, hogy a megkínzottak segélykérést ne hallják künn... A vörös börtön kapuja a vörös pokolnak... A kirakatper előtti hetekben az ételbe idegrendszer károsító mérgeket kevertek, éjszakánként órákon át verték, megalázták, nem engedték egy percre sem aludni.

Amikor azután 1956-ban, a szabaddalusa után megszólalt a rádióban, az egyik legelső mondata mégis ez volt: „Senkivel szemben nem őrzök haragot a szívemben.” Az egyik papja, amikor meglátta az arcát a szabadulása után, ezt mondta: „Mindszenty a börtönben szent lett.”

Most, ötven évvel a halála után, amikor az általa annyira szeretett Máriacellben, ahol a teste 1991-es újratemetéséig nyugodott, szobrot állítunk a tiszteletére, engedjük, hogy népünk és egyházunk vértanúsorsú apostola szóljon hozzánk, engedjük, hogy életének üzenete szíven találjon minket. Ha szeretnénk ma is szilárd és egyenes jellemű, alkotni és adni képes, hittel teli fiatalokat, ha szeretnénk odaadott életű, hiteles és fáradhatatlan lelkipásztorokat, ha szeretnénk az evangéliumot bátran megvalló és aszerint is élő világi keresztényeket, akkor meg kell tanulnunk Mindszenty atya életéből azt a három oszlopot, azt a három forrást, amely őt táplálta és élte. Elsőként a hittel és szeretettel teli családi otthont. Másodszor a fáradhatatlan munkát és tenni akarást Istenért, a hit továbbadásáért, a szegényekért. Végül pedig a mély és örömteli hitet, az aszkézist, a kitaró imádságot.

Család, odaadó munka és imádság – ez volt Mindszenty bíboros életének három oszlopa és ez az ő üzenete ma a mi számunkra. Ha a Rieger Tibor által készített szoborra tekintünk, amely minden külsődleges gesztus nélkül a fidelissimus pastor, a leghűségesebb pásztor egyéniségének belső forrását, békéjét és szilárdságát sugározza, akkor engedjük, hogy a szobor és általa Mindszenty bíboros szóljon hozzánk. Legyen újra szent a családi otthon: az élet, a hit és a szeretet bölcsője! Legyünk újra tenni, alkotni képes magyarok, akik letesznek valamit a közös asztalra, nem mert megfizetik, nem mert megtapsolják, hanem felelősségtudatból, nagylelkűségből! És legyünk ma újra az imádság nemzete! Ha így teszünk, akkor van jövőnk, mert sziklára építünk. Ezek nélkül viszont nincs megújulás.

Őszinte megtérés, ragyogó családok, hiteles és odaadott életű lelkipásztorok, élő keresztény közösségek nélkül nincs jövője a magyar kereszténységnek, a magyar kultúrának, de az európainak sem. Mindszenty bíboros prófétai üzenete ébresszen, ihlessen, mutasson utat mindannyiunknak!

Fénykép forrása: Laskai Osvát Antikvárium, Esztergom

Mindszenty-szobrot állítottak Máriacellben

(folytatás az 1. oldalról)

Az emlékezés koszorúját elhelyezte a szobornál Udvardy György és Székely János püspök, Habsburg-Lotharingiai Mihály és Kovács Gergely posztulátor, a Mindszenty Alapítvány képviselője, Szilágyiné Bátorfi Edit bécsi nagykövet, Soltész Miklós egyházi és nemzeti képviselőkért felelős államtitkár, Majthényi László, a Vas Vármegyei Közgazdálkodási elnöke, Mindszenty bíboros családja Fukszberger Imre vezetésével, Soós Viktor Attila, a Nemzeti Emlékezet Bizottság tagja, a Mindszentyneum képviselője és a jelenlévő zarándokcsoportok.

„Összegyűltünk Máriacellben, hogy kitarjuk szívünket-lelkünket és – gazdagodva a kegyelemmel és elmerülve Máriacell értékében – folytassuk további életünket.” A zarándokok Mindszenty József 1972. szeptember 17-én elhangzott szavait mélyen átérzve vettek búcsút Stájerország neves Mária-kegyhelyétől.

(VG; Fotó: korkep.sk)

Nacsa Lőrinc: Mi, magyarok lelki közösségben vagyunk egymással és a közösségekben erő lakozik

A nemzetpolitikáért felelős államtitkár szerint a hit, az anyanyelvi oktatás és a magyar kultúra a három legfontosabb megtartó tényező, az értékvalósággal szembeni küzdelemhez pedig minden szóra és tetre szükség van

Nyolc hónapja tölti be a nemzetpolitikáért felelős államtitkári tisztelet Nacsa Lőrinc, a Kereszténydemokrata Néppárt (KDNP) politikusa. Ez év februárjában a Zürichi Magyar Egyesület meghívását elfogadva Svájcba látogatott, márciusban pedig Washingtonban az Egyesült Államokat átfogó első magyar diaszpóraértekezleten beszélt Magyarország Kormányának nemzetpolitikai törekvéseiről. Folyamatosan járja a Kárpát-medencét is, viszi és küldi a segítséget mindenhol, ahol arra szükség van, például Parajdra, vagy Beregszászra a kényszersorozók által halálra bántalmazott Sebestyén József idős szüleire. Nincs olyan magyarok lakta területe a világnak, amelyet ne érne el a figyelme – és éppen erről akartuk őt kérdezni: a magyarokat összefogó, összetartó intézkedésekről, amelyek az elmúlt tizenöt év után ma is látványos eredményeket hoznak és amelyeknek a megtartása létfontosságú a diaszpórában élő honfitársaink számára is. Nacsa Lőrinc a közösségek megerősítését és az értékhozó tevékenységek sikerességét tekinti a megmaradás alapvető feltételének, államtitkári szolgálatát is erre alapozza. Budapesti irodájában a napokban beszélgettünk.

– Államtitkár úr az elmúlt hónapokban többször megfordult a nyugati diaszpórában. Milyen képet kapott, milyen benyomásokat szerzett a jelenlegi diaszpórai magyar közösségekről, azok napjainkbeli helyzetéről?

– Fontos küzdelmet vív a megmaradásáért a diaszpóra magyarsága az adott idegen nyelvi és idegen kulturális környezetben. A közösségeik a magyarság legszélén lévő végvárok, amelyek iránt nekünk is felelősségünk van, hiszen ha a végvárok meggyengülnek, akkor ez az egész nemzetre kihat. Az elmúlt tizenöt évben alapjaiban változott meg, sőt létrejött a magyar diaszpórapolitika, hiszen korábban minimális vagy inkább semmilyen párbeszéd nem volt a magyar kormányzat és a diaszpóra között. A 2010-es nemzetpolitikai fordulattal kezdtük el a figyelmünket a diaszpóra felé irányítani. Az azóta eltelt időszakban megalapítottuk a Diaszpóra Tanácsot, létrehoztuk a Körösi Csoma Sándor Programot, a Diaszpóra Programot, táborokat, ösztöndíjakat vezetünk be. Az idei Erősödő Diaszpóra Program keretében közel kétszáz pályázó szervezet jutott a saját közösségi életét segítő forráshoz. Nagyon intenzív párbeszéd zajlik tehát a kormányzat és a diaszpóra között, és ez azért van így, mert mi a diaszpóra magyarságát is a nemzet értékes részének tekintjük, ezért nyilvánvalóan nem akarunk megfélemlíteni róluk, ellenkezőleg: folyamatos kapcsolatot tartunk fenn velük.

– Milyen általános tapasztalatokkal zajlanak az említett diaszpóraprogramok, és bármilyen szempontból – sikeresség, hatékonyság... – kiemelhető-e valamelyik közülük?

– Most, amikor beszélgetünk, az alattunk lévő emeleten éppen a Körösi Csoma Sándor Program (KCSP) felvételi elbeszélgetései folynak egész nap. Nemrég zárult a program jelentkezési szakasza, és jelenleg zajlik a kiválasztás folyamata. Ha egyet kell kiemelnem, ezt emeltem ki, hiszen a KCSP valójában jelentős gyakorlati segítséget nyújt a diaszpóra közösségei számára. A magyar kormány támogatásával érkezik hozzájuk egy olyan fiatal vagy régebb óta fiatal ösztöndíjas, aki a fogadószervezetben keresztül az ottani közösségi életet a legapróbb részletekig megismeri, és segíti őket kilenc hónapon keresztül: szervezi a néptáncoktatást, besegít a hétfői magyar iskolába, részt vesz a nemzeti ünnepeink megünneplésében és így tovább. Az esetek legtöbbszörében a munkája révén a közösségi élet megélénkébbé válik. A diaszpórák közösségei vezetői, tagjai legtöbbször önkéntes alapon, a saját idejükből kiszakítható mértékben tudnak az adott közösség szolgálatában állni, ezért jelent nagy segítséget az az állandóság és folyamatosság, amit a Magyar Állam által kiküldött személy jelenléte és aktivitása biztosít. Két héttel ezelőtt találkoztam a lezárult küldetésből visszaérkező ösztöndíjasokkal, és a tapasztalataikról beszélgetve ők is megerősítették, amit a mentorokkal együtt mi is látunk: hogy ennek a programnak a diaszpórában kiemelkedő szerepe volt az elmúlt tizenöt évben. Hiba lenne abbahagyni, földadni. Az ösztöndíjas szolgálatra túljelentkezés van, és új országok, új szervezetek is jelzik, hogy időközben hétfői magyar iskolát nyitottak, felindult a közösségi életük és szívesen vennék az anyaországtól a támogatásnak ezt a módját.

– Mi is tapasztaljuk, hogy a KCSP milyen nagy segítséget jelent a diaszpóra magyar közösségeinek, köztük a katolikus lelkészeknek is. Erről jut eszembe: van-e az államtitkárságnak munkakapcsolata a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia diaszpóra-irodájával?

– Természetesen minden történelmi egyházzal, így a katolikkal is folyamatosan egyeztetünk. Nagy örömmel látom, hogy Mohos Gábor, Fábry Kornél, Martos Levente Balázs püspök urak és mások is, amikor idejük engedi, járják a diaszpórákat, eljutnak távolabbi helyekre is és szolgálnak, viszik a remény üzenetét. A magyarság megtartásának az anyaországban, a Kárpát-medencében és a diaszpórában egyaránt a hit az egyik legfontosabb tényezője. A hit, az anyanyelvi oktatás és a magyar kultúra az, ami meg tud tartani bennünket, ezekre kell helyezni a hangsúlyokat. Ezért öröm számomra, hogy több püspök atya is kivészi a részét ebből a szolgálatból. Nagyon hálás vagyok ezért, ezt mondtam is nekik. Úgy hiszem, egy magyarországi közreműködéssel megvalósuló közös liturgia, hitéleti rendezvény, egy-két jó szó túlmutat azon az egy vasárnapi szentmisén vagy azon a néhány közösségi alkalmon, hiszen azt a nagyon fontos üzenetet hordozza, hogy mi, magyarok lelki közösségben vagyunk egymással.

– A nemzetpolitikai tematikus évek sorában idén a jövő nemzedék éve van. Mi ennek a legfőbb üzenete?

– Akkor lesz magyar jövő, ha lesz magyar gyermek – ez az üzenete. A magyar gyermekekre, fiatalokra kiemelt fókusszal kell tekintenünk, hiszen ők lesznek a jövő vezetői, önkéntesei, ők alkotják majd a jövőbeli közösségeinket. Ebben a szemléletben zajlott a Hétfői Magyar Iskolák találkozója is áprilisban, és az Erősödő Diaszpóra Program keretében is elsősorban azokat a pályázókat támogatjuk, akik gyermekeket, fiatalokat megszólító programok, táborok, zárandoklatok megvalósítására nyújtották be pályázataikat. Meggyőződésünk szerint azokat a fiatalokat tömörítő, értékalapon szerveződő közösségeket, amelyek segítenek az értékrend, a magyar identitás megőrzésében, támogatni kell. Ennek jegyében és ennek megfelelően zajlik idén a jövő nemzedék éve.

– Igyekszünk mi is hozzájárulni ehhez: az Életünk újság és a Kalejdoszkóp folyóirat életre hívott egy keresztény tanmesesorozatot, amelyben mondanivalógazdag új tanmesék születtek. Általában is több, gyermekeknek szóló tartalmat közlünk a sajtó- és médiafelületeinken és ezekre felhívjuk a hétfői magyar óvodák, iskolák figyelmét is.

– Minden, ami ilyen értéket hordoz, azért segítség, mert a világban értékeslegesség, értéktelenség kezd felülni a fejét. Sokan a virtuális valóságot részesítik előnyben a valós közösségi élet helyett, az alapvető értékeinket pedig, mint a hit, munka, biztonság, becsület, tisztesség, férfi, nő, család, amelyek világos fogalmak voltak eddig, most megpróbálják megkérdőjelezni. Ezért minden szó és cselekedet, alkotás és megnyilvánulás, amely segít abban, hogy az értékrendünket meg tudjuk őrizni és ebben társakra leljünk, támogatandó. Az értékhozó közösségi életnek azért nincs alternatívája, mert ez az újfajta, nagyon káros, érték nélküli ideológia leginkább ott tud beférkőzni, ahol magányosság, közöny és önzőség van. Ezt mindenképpen ki kell küszöbölnünk.

– A turistákból zárandokokat formálni – sokszor halljuk ezt a célkitűzést. A vallásutizmus érdekében végzett kormányzati szintű munka milyen mértékben tudta, illetve tudja segíteni ezt a törekvést?

– A Kárpát-medence tele van olyan értékekkel – templomok, kápolnák, kolostorok, zárandokhelyek, egyházi épületek, útmenti keresztek –, amelyeket érdemes megmutatnunk a világnak. Ha erre a ránk bízott örökségre „csak” örökségként tekintünk,

akkor poros múzeum lesz belőle, de mi azt mondjuk, hogy ez nemcsak örökség, hanem a jövőnk is. Világszenzáció, egyben turisztikai szempontból a mi versenyelőnyünk, hogy nálunk ezekben az épületekben valós egyházi közösségi élet zajlik. Míg Nyugat-Európában nem egy és nem két szép templom, kolostor teljesen üres, már csak ingatlankezelési kérdésként tekintenek rá az egyházak, ha valaki elmegy Bakonybélbe a bencésekhez, Csik-somlyóra a ferencesekhez és sorolhatnám tovább, azt látja, hogy ott szerzetesek élnek, akik arra szentelték az életüket, hogy ott segítsék a helybelieket, ott imádkozzanak nemzetünkért, magyarságunkért. Vagyis: áthatja azt a helyet az élő közösség. Aki ilyen helyekre látogat, ezt is megtapasztalja minden más szép és jó élménye mellett. És mi, amikor kormányzati intézményrendszerben, kormányzati felelős-

séggel vallásutizmusról beszélünk, akkor azt mondjuk, hogy ha van egy ilyen örökségünk, amire mi ráadásul mint jövőformáló tényezőre tekintünk, akkor ezt meg kell mutatnunk a zárandokoknak is és a turistáknak is. Nyilvánvalóan turisták jönnek nagyobb számban, de a hely szelleme segíthet abban, hogy zárandokokká váljanak. Az épített kulturális örökség, a gyönyörű műalkotások, a csodálatos természeti környezet mellett megfoghatja őket valami más is: találkozhatnak a Jóistennel, találkozhatnak azzal a csodával, amire mindenkinek szüksége van. Ezért segítjük abban az egyházainkat, hogy ezeket a gyönyörű és értékgazdag helyeket professzionális turisztikai szolgáltatásokat nyújtva, a digitalizációt, az élményturizmus eszközeit is bevonva mutassák meg az odalátogatóknak.

– Nemzetpolitikai szempontból milyen nyár van mögöttünk?

– Intenzív. A nyári szabadegyetemen a párbeszéd jellemzően felerősödik, és kicsit kötetlenebb keretek között tudunk a nemzetpolitika alapvetéseiről beszélgetni. Mögöttünk van tizenöt évnyi nemzetpolitika, illetve a magyarság országgyűlési választások elé néz, érdemes volt tehát értékelni az elmúlt másfél évtized tapasztalatait és megállapítani: abból az alapvető szempontból, hogy a nemzetpolitikai háló egyre szorosabb legyen, és ne csak intézményvezetők között épüljön ki jó kapcsolat, hanem a mindennapi életünket is hassa át a nemzeti összetartozás érzése, ebben nagyon sokat léptünk előre. Diákok, tanárok, művészek, sportolók és más szakterületek, ágazatok képviselői között létrejött egy határokon, sőt óceánokon is átívelő magyar-magyar kapcsolat, és ez a nemzetpolitikai pezsgés az elmúlt tizenöt évben létrehozta azt a sűrű hálót, amit nagyon nehéz lenne lerombolni. Le lehet rombolni persze, de az emberek közötti kapcsolatot megszüntetni nemigen lehet. És pontosan ez volt a cél: hogy az intézményesített kapcsolatok mellett magyar emberek közötti kapcsolatok jöjjenek létre. Nemzetben gondolkodó kormányként az is természetes volt számunkra, hogy a külföldi magyarok is élvezzen támogatást, hiszen ők is magyarok, a nemzet részei. Sajnos a magyarság világnemzetté vált. Nem így akartuk, nem ez volt az eredeti szándékunk, de a XX. századi történelmünk így sodort bennünket. Élünk Magyarországon, a Kárpát-medencében és a diaszpórában, de ugyanahhoz a nemzethez tartozunk, és ugyanazhoz a nemzetért kell dolgoznunk, hogy sikerre vigyük azokat a nagy nemzeti céljainkat, amelyeket kitűztünk magunk elé.

– Lássan a Diaszpóra Tanács és a Magyar Állandó Értekezlet (MAÉRT) idei üléseire vetjük tekintetünket. Milyen nemzetpolitikai aktualitások várhatóak az ősz folyamán?

– Az ősz is intenzív időszak lesz, mert közelebb kerülünk a magyarországi választásokhoz. A Diaszpóra Tanács és a Magyar Állandó Értekezlet mindig kiemelt eseménye az őszi politikai szezonnak, hiszen a közös ügyeinket a legmagasabb szinten tudjuk megbeszélni. Ez a két nap összmagyar csúcsként jellemezhető, és nagyon fontos, hogy a Diaszpóra Tanács képviselői a Magyar Állandó Értekezleten is jelen vannak, felszólalási és szavazati joggal. Az elmúlt tizenöt évi nemzetpolitika értékelése lesz napirenden, és annak felismerése, hogy mit veszíthetünk a választásokon nemzetpolitikai szempontból, hogyan omolhat össze az az építmény, amit közös erővel létrehoztunk, ha nem nemzetben gondolkodó kormánya lesz Magyarországnak, amely nem tartja fontosnak ezeket a kérdéseket. Világosan láttuk az elmúlt években, hogy az Európai Unió központja, Brüsszel hogyan áll ezekhez a kérdésekhez. Az őshonos nemzeti kisebbségek ügyét több alkalommal lespörték az asztalról, azt mondták, hogy ez nem fontos, ezzel nem kell foglalkozni. Erre számíthatnánk, ha egy brüsszeli irányítású kormány lenne Magyarországon. Ennek a kockázatnak a felmérése a Diaszpóra Tanácsban és a Magyar Állandó Értekezleten elengedhetetlen lesz. Mindannyiunk érdeke, hogy ne forduljunk vissza azon a nemzetpolitikai úton, amelyen immár tizenöt éve haladunk.

– Amikor átvette a nemzetpolitikai államtitkári megbízatást, milyen konkrét elképzelésekkel tette ezt és milyen további tervekkel folytatja a szolgálatot az elkövetkező hónapokban?

– Számomra a nemzetpolitikában az a legfontosabb, hogy erősítsük meg a közösségeinket és új közösségeket építsünk. Mindenkinek szüksége van közösségre, akár felismeri ezt, akár nem. A közösségek megtartó ereje sokkal nagyobb és több az aznapi programnál, a hétfői tábornál, mert az hosszú távra szól. Nem is tudjuk, mekkora jelentősége van annak, hogy közösségekhez tartozhatunk és közösségi életet élhetünk. A világ mostani főáramlata nem ebbe az irányba mutat. A közösségeket, ahogy a kommunizmusban is, veszélyesnek látják, mert a közösségben – legyen szó egyházi, civil, kulturális, iskolai, sport- vagy más közösségről – együtt gondolkodó, együtt cselekvő emberek vannak. A közösségekben mindig erő lakozik, és ha az egyes magyar közösségeket erősíteni tudjuk, azzal az összmagyar nemzet erősödik. És ez fordítva is igaz: ha valamelyik közösségünk gyengül, netalántán elvész, megszűnik, azzal az egész magyar nemzet gyengül. Ezért nekem a legfontosabb célkitűzésem, hogy a legkisebbektől kezdve a legnagyobbakig erősítsük a közösségeinket, és ahol esetleg nincs, ott hozzunk létre újakat, vonjunk be az embereket a magyar közösségi életbe.

– Jelenlegi ismeretei szerint Államtitkár úr legközelebb a diaszpóra melyik helyszínét keresi fel?

– Összel valószínűleg Kanadába utazom, illetve lesz egy londoni látogatás is többek között.

– Mit üzen az Életünk újság, valamint a Dancs Rózsa író nevéhez fűződő kanadai Kalejdoszkóp folyóirat olvasóinak?

– Egyrészt azt, hogy köszönöm a nemzet-hűségüket, köszönöm, hogy hitükben és magyarságukban megmaradva szolgálják a nemzetet ott, ahová a sors vezette őket. És üzenem azt is, hogy ez egy kölcsönös kapcsolat közöttünk: mi azt ajánljuk fel, hogy mindenki, bárhol éljen a világban magyarként, számíthat az anyaországra, és azt kérjük mindenkitől, hogy mi is számíthassunk rájuk.

Varga Gabriella

Az Életünk újság megjelenése 2019 óta a Nemzetpolitikai Államtitkárság támogatásával valósul meg. Köszönjük néhai Potápi Árpád János államtitkár úrnak az éveken keresztül mellétünk állását, és hálásak vagyunk Nacsa Lőrinc államtitkár úrnak is a lap továbbéléséhez nyújtott segítségével.

Az Életünk újság szerkesztője

Rómában a remény zarándokaiként

A Pázmáneum kicsi, de lelkes csapatának tagjai a remény zarándokaiként 2025. május 26-án indultak útnak Rómába. Budapestről, Sopronból, Bécsből ki vonattal, ki repülővel érkezett az Örök Városba. Varga János rektor úr meghívására végül tízen jöttünk össze. Rómában a Szent István Házban szálltunk meg.

Megérkezésünk után hálaadó szentmisével kezdtük zarándoklatunkat. Ezt követően elsőként a Basilica di San Giovanni Lateranot néztük meg, nem sokkal azután, hogy XIV. Leó pápa – előző vasárnap – itt, a címtemplomban Róma püspökeként hivatalosan elfoglalta főpásztori székét. Ez a templom a pápák legősibb bazilikája. „Minden templom anyja és feje.” Ez az élmény jó kezdete volt zarándoklatunknak. Közös ima után a San Clemente-bazilikába betérve, a Colosseum és a Forum Romanum mellett elsétálva csodálkoztunk rá a Nagy Jubileum zarándokainak forgatagára.

Másnap a Szent Péter-bazilika altemplomában lévő magyar kápolnában a máshonnan érkezett zarándokokkal együtt közös magyar szentmisén vettünk részt. Ezt követően megnéztük a Szent Péter-bazilikát, a csoport egy része pedig a Musei Vaticanit. A folytatásban a Ponte San't Angelo, a Santa Maria Sopra Minerva-templom, végül az Il Gesu-templom volt a program. Itt szerencsénk volt, mert kifogtuk azt a rövid zenés elmélkedést, amelynek keretében – este fél 6-kor – az oldalkápolna festményének le-

eresztésével láthatóvá teszik Loyolai Szent Ignác hatalmas ezüstsobrát. A szertartás lenyűgöző, volt, akinek sikerült fel is vennie videóra.

A következő napokat reggeli szentmisével kezdtük, az estéket hálaadó zsolozsmával fejeztük be a Szent István Ház kápolnájában.

Szerdán, május 28-án a várva várt pápai audiencián való részvétel miatt korán keltünk. Olyan szép és megható volt számunkra a Leó pápával való találkozás, ha nem is személyesen, de majdnem testközelből látni, hallgatni, majd áldást osztó keze közelében lenni.

Délután sűrű volt a program. Az első cél a Santa Maria Maggiore-bazilika volt, ahol Ferenc pápa sírjának meglátogatása után az elmaradt déli imádságunkat közösen énekeltük el.

Ezután hosszabb utazás következett a falakon kívüli Basilica di San Paolo fuori le Mura-hoz, majd a Tre Fontane környékén először a Vergine della Rivelazione (a Kinyilatkoztatás Anyja) Mária-szentélyt tekintettük meg. Az utat nem

ismerve éppen a telefonos navigáció is megtérfálni látszott minket, de a Rózsafüzér-ima – nem sokkal zárás előtt – célba vezetett.

A Szent Pál vértanúságának helyén épült templom megtekintésével befejezve a napi penzumunkat, kis kitérővel visszatértünk szálláshelyünkre, ahol a nap eseményeit szerény vacsora fogyasztása mellett megbeszéljük.

Május 29-én a reggeli mise után elindultunk megtekinteni a Pápai Magyar Intézetet, útbá ejtve Róma egyik legrégebbi monumentális kútépítményét (Fontana dell'Acqua Paola), ahonnan Rómára is szép kilátás nyílik. A közelben található a San Pietro in Montorio-templom, Szent Péter apostol lefejezésének feltételezett helyén, amit a XV. században V. Ferdinánd király építtetett spanyol szerzeteseknek. A belső udvarban – szinte elrejtve – Bramante Tempietto-ja igazi kuriózum. Ezek megtekintése után lesétáltunk a Gianicolóról és hamarosan elértük a Via Giulia 1. alatti gyönyörű Falconieri-palotát, ahol a

Pápai Magyar Intézet és a Római Magyar Akadémia működik, és amely Róma legszébb palotái közé tartozik. A magyar állam az 1920-as években vásárolta meg és az arra érdemesnek ítélt művészeket küldte oda ösztöndíjasként.

A vezetést az Intézetben egy volt pázmáneumi ösztöndíjas, a jelenleg Rómában tartózkodó Balogh Áron vezette. Csodálatos termek jellemzik a Palotát, a tetőteraszról pedig különleges egyedi, körpanorámás kilátás nyílik egész Rómára. Francesco Borromini munkája, a homlokzat és a háromarkádós loggia ámulatba ejtett mindnyájunkat.

Ezután kis csoportunk egy része – már aki bírta – ellátogatott a Santa Maria Aracoeli-templomba és a Pantheonba.

Véget nem érőnek tűnő utazás után vacsoránkat Ostiában a Lido-n költöttük el remek környezetben, szerencsénkre az egyetlen nyitva tartott étteremben. Az utolsó vonatot sikerrel elérve egy a szállásunk közelében lévő bárban búcsúztunk azon zarándoktársainktól, akik vagy maradtak még, vagy továbbutaztak Orvietóba.

Utolsó napunkon a Santa Maria Di Cosmedin-templomot látogattunk meg, ahol a Bocca della Verità is található, majd a Tevere túloldalán lévő templomok, a Santa Maria di Trastevere és a Santa Cecilia megtekintésével zártuk római utunkat.

Köszönettel tartozunk Varga János rektor úrnak a szervezésért és a megtekintett műemlékek magyarázatáért. **Hoyer Klára**

A Párizsi Magyar Katolikus Misszió hívei Lyonban

Zarándoklat 2025. június 20. és 22. között

Annak idején, azaz 2022 júniusában, amikor a Párizsi Magyar Katolikus Misszió fennállásának 95. évfordulóját ünnepeltük, úgy fejeztük be az erre az alkalomra szervezett marseille-i zarándoklat beszámolóját, hogy reméljük, a jövőben is lesznek, akik biztosítják a folytatást (lásd: *Életünk*, 2022. szeptember, 3. old.).

Bár az idén nincs kerek évfordulója ennek az Európában egyik legrégebbi magyar misszióknak, elhatároztuk, hogy folytatásként ismét útra kelünk. Nem véletlen, hogy éppen Lyon lett az úti cél. Mint már többször hírül adtuk, a kinevezett magyar plébános nélkül maradt híveket a magyarul tudó Pierre Clermidy francia jezsuita atya pártfogolja 2018 óta. 2024 szeptemberétől a rendfőnöke megbízta Pierre atyát egy lyoni tanintézmény igazgatói tisztségével, a Fénelon–La Trinité iskolakomplexum vezetésével. Mivel Pierre atya székhelye ettől kezdve Lyon, a „fények városa” lett, nagy örömmel fogadtuk a zarándoklat ötletét, hiszen szívesen vállalta, hogy lelki és turisztikai vezetőnk lesz egy hétvégére. Ő biztosította a szállást, és neki köszönhetjük a nagy gonddal összeállított programot, amelyben volt városnézés, már amennyire a hőség engedte, de meditációs lelkigyakorlat és közös ima is.

Ez alkalommal is, mint 2022-ben, tizenketten szálltunk vonatra Párizsban. Egyesek a francia SNCF vasúttársasággal utaztak, a többség azonban az olasz társaság nemrég forgalomba állított vonatját választotta, a Trenitalia-t. A lényeg, hogy alig kétórányi villámgyors utazás után nagyjából egy időben érkezett mind a kettő a Part Dieu főpályaudvarra, ahol Pierre atya várta kis csoportunkat.

Busszal indultunk a Lyon elegáns kerületében lévő Fénelon–La Trinité katolikus iskolához, ahol mintegy ezerkétszáz diák kap kiváló felkészítést a további életpályájához. Megcsodálhattuk a rendkívül szépen modernizált épületegyüttest, a kellemesen berendezett termeket, a tágas udvart. Itt várt ránk a finom, háromfogásos ebéd, amelyet az iskola konyhájában készítettek ügyes szakácsok.

Innen metróval jutottunk el a szálláshelyünkre, a Szent Ignác jezsuita közösség rendházába. Régen a klarisszák, a Szent Klára Rend apácai által lakott kolostort 1954-ben kapta meg a jezsuita rend. Jelenleg tizenhét rendtárs él itt, köztük Pierre atya. A néhány évvel ezelőtt teljesen felújított kolostor kellemesen hűvös folyosói és termei fogadtak bennünket. Miután elfoglaltuk a fürdőszobás, kényelmesen bútorozott

szobákat, kissé kipihenhetjük magunkat az óriási fák árnyékában, a virágokkal, bokrokkal beültetett kert padjain.

Már a délután folyamán elindultunk a környék felfedezésére. Nem is kellett messzire mennünk, hogy elérjünk a XII. századból ránk hagyományozott román stílusú Saint Martin d'Ainay-bazilikához.

Aztán kiértünk a városon keresztülműpölygő Rhône partjára, ahol impozáns épületek mellett haladtunk a Grand Hôtel-Dieu felé. Ez volt a legrégebbi kórház, ami újjávarázsolt kiváló pihenőhelyé vált. Kellemes vendéglők, kávézók, elegáns üzletek fogadják a sétálókat és az egyetemistákat is, akiknek itt van a kedvelt találkozóhelyük. Visszafelé még felfedezhettük a Place Antonin Poncet hatalmas szökőkútját, amiben kicsik, de nagyok is csuromvizesen frissültek.

Első lyoni napunk vége felé a rendház hűvös, szép modern ólomüveg-ablakokkal díszített kápolnájában, Pierre atya vezetésével, mindenki saját magában tartott rövid önvizsgálatot, amit együttes imával zártunk le.

Pierre atya ezután megvendéglelt bennünket egy saját készítésű, grillezett vacsorával, amit a kertben, a platánok alatt elhelyezett asztalnál fogyaszthattunk el, behűtött nyári rozébor kíséretében. Mivel a besötétedés után senki nem óhajtott még a szobájába visszavonulni, elhelyezkedtünk a rendház kényelmes fotelekkel berendezett társalgójában „egy kis lelki beszélgetésre”, amelynek címet is adtuk: *Egy jó emlék az elmúlt évből*. Megnyíltak a szívek, hallottunk itt gyerekek, unokák által okozott sok-sok örömről, tanulmányi sikerekről, felgyógyulásról, de voltak, akik az elvesztett, szeretett házastársra, társra emlékeztek és a magányt enyhítő vizsgálatokról beszéltek. Ez az őszinte, megható együttléti emlékezetes maradt mindannyiunk számára.

Szombaton a reggeli után, amit ismét a kertben fogyaszthattunk el, a kápolnában folytattuk az előre eltervezett lelkigyakorlatot, Máté evangéliumát véve alapul (Mt 8,23–27, A vihar lecsendesedett). A szö-

veg mélyebb elemzéséhez mindenképpen szükségünk volt Pierre atya vezetésére, hogy hitünkben megerősítve érezzük, a Jóisten mindenhol ott van, ahol nem is várjuk, sőt még ott is, ahol teljesen távollevőnek hiszszük. Lelkiekben így gazdagodva megkezdhetjük a napi programot.

Ezen a reggelen Lyon másik nagy folyójához, a Saône-hoz indultunk, hogy egy hídon átkelve eljussunk a „Vieux Lyon”, vagyis a „Régi Lyon” városrészbe, amely a világörökség részét is képezi középkori, reneszánsz házaival, szűk utcáskáival, hangulatos macskaköveivel. A Saint Jean-katedrális körül számtalan kisvendéglő várja a turistákat. Egy ilyenben akartunk ebédelni, de ezt a tervet módosítani kellett, mert egyetlen üres asztalt sem találtunk az egész negyedben. Tömegek érkeztek a hétvégére a városba és előre minden vendéglőt lefoglaltak. A rögtönzött programváltoztatás azonban kiválóan sikerült. A Saône-on közlekedő kishajóra szálltunk, és ezzel jutottunk el Lyon közepébe, ahol a két folyó, a Rhône és a Saône találkozik. Ennek a találkozási pontnak különleges vonzereje van, ez az úgynevezett Confluence (Összefolyás). Az itt kialakított modern negyed büszkélkedik a 2014-ben átadott Musée des Confluences (Összefolyás Múzeum) épületével és egy kellemes bevásárlóközponttal. Az itt levő, főleg halkülönlegességeiről nevezetes, tágas vendéglőben végre szabad asztalokat is találtunk, hogy megebédelhessünk. Mivel egyre fokozódott a hőség, úgy döntöttünk, hogy lemondunk a Forum Romanum megtekintéséről, mert ott még egy talpalatnyi árnyékot sem találnánk. Ezért visszasétáltunk a rendházba, hogy felkészüljünk

az esti misére, amelyet természetesen Pierre atya tartott magyar nyelven a kápolnában. Közben a „Zene ünnepe” alkalmából az utcákon és a tereken megjelent amatőr zenészek kezdtek folytonosan hangosabbá válni a városban, de nem éppen Mozart-kompozíciókkal, így inkább ismét csak a nyugodtabb, csenedesebb kert vacsorázás mellett döntöttünk, és lemondunk a tervezett „Lyon

by night” programról is. Vacsora után újra összeültünk a társalgóban, és a kötetlen beszélgetés befejeztével megint éjfél felé oltottunk villanyt.

Vasárnap szoros program várt ránk, ezért eredetileg a kápolnában tervezett kontemplatív párbeszédet elhalasztottuk és a reggeli után azonnal indultunk az óváros fölött magasodó dombon épült Fourvière-bazilikához (csoportképünk itt készült). 1900 óta működik a „Funiculaire de Fourvière”, a sikló, amely felviszi a zarándokok tízezreit a Basilique Notre Dame de Fourvière-épületegyütteshez, ahonnan páratlan kilátás nyílik a városra.

Mivel a vasárnapi mise kezdetéig még bőven volt időnk, letelepedtünk egy kellemesen árnyékos helyen, és megtartottuk a tervezett meditációs párbeszédet, miután Pierre atya kiosztotta a Lukács evangélium részletét (Lk 9,11b–17a, Kenyérzsaporítás). Ez volt egyébként a vasárnapi evangélium is a bazilikában. A szöveget elolvastva, egyenként mondtuk el a számunkra legfontosabb vagy legmeglepőbb mozzanatot. Érdekes, szép dialógus alakult ki, amelyet természetesen Pierre atya összefoglalása követett. Így felkészülve foglaltuk el helyünket a XIX. században neobizánci stílusban épült templomban, ahol megcsodáltuk a hatalmas aranyozott mozaikokat és több száz hívővel együtt vettünk részt a vasárnapi szentmisén.

A délután folyamán eljutottunk még a lyoni kereszténység múzeumába is. Itt tudtuk meg, hogy Lyon neve nem az azonos hangzású „lion”, azaz oroszlán szóból származik, hanem a latin Lugdunum (Lugdombja) az eredete, és Gallea fővárosa volt az I. és a II. században. 177-ben mintegy húsz keresztény halt itt mártírhalált. Emléküket őrzi ez a különleges múzeum. Visszafelé gyorsan útbá ejtettük még Franciaország harmadik legnagyobb terét, a Place Bellecour-t, amelynek közepén büszkén áll XIV. Lajos lovasszobra.

Hálatelt érzéssel vettünk búcsút Pierre atyától, aki kikísért bennünket a Part Dieu főpályaudvarra. Mivel a kerek évforduló közeleg, hiszen két év múlva, 2027-ben lesz a Misszió megalakulásának 100. évfordulója, nagyon reméljük, hogy ezt a jubileumi évet, a Jóisten segítségével, újra egy ilyen, ismeretekben és lelkiekben gazdagított zarándoklattal ünnepelhetjük meg, és közös munkánk eredményeként a Párizsi Magyar Katolikus Misszió továbbra is a franciaországi magyar híveket összetartó erő marad.

Gonthier-Romhányi Anna

Hírek

Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek 2025. június 28-án aranymisét mutatott be a budapesti Szent István-bazilikában. Istennek és az Egyháznak szentelt ötven évi szolgálataért adott hálát püspök- és paptestvérei, hívek sokaságával együtt. A jubiláns főpásport levélben XIV. Leó pápa is köszöntötte.

Nyolcvan éve tért haza a Szent Jobb! Lapzártánk idején Szent István ünnepére készülünk. Augusztus 20-án Budapesten a Szent István-bazilikánál a szentmisét Erdő Péter bíboros mutatja be, a Szent Jobb-körmenetet is ő vezeti. Marton Zsolt váci megyéspüspök szentbeszédére októberi számunkban visszatérünk.

Augusztus 23-án Bécsben a Szent István-székesegyházban is államalapító szent királyunkról emlékeznek meg a magyar nyelvű ünnepi szentmisén. Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök szentbeszédére októberi számunkban ugyancsak visszatérünk.

Bódi Mária Magdolna vértanú tavaszról elhalasztott boldoggá avatási szertartása 2025. szeptember 6-án, szombaton 11 órakor lesz a ONE Veszprém Arénában. Az eseményre több tízezer zarándokot várnak.

Boldog Carlo Acutis, a tizenöt évesen leukémiában meghalt kamaszfiú ez év áprilisára kitűzött szentté avatását is Ferenc pápa halála miatt halasztották el. Az ünnep új időpontja szeptember 7., helyszíne Róma. Carlo Acutis az első a millenniumi generációból, akit az Egyház kanonizál.

Fehérvári Örs Jákó OSB, a budapesti Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola korábbi rektora lesz a római Szent Anzelm Pápai Egyetem új rektora. Megbízását 2025. szeptember 9-én kezdi meg.

Vezércikkírónk, dr. Papp Tibor szociálteológus 2025. augusztus 1-jétől a Sárospataki Görögkatolikus Parókia vezetőjeként folytatja lelkipásztori szolgálatát. A bemutatkozó ünnepi Szent Liturgiát 2025. július 20-án mutatta be a Szent Péter és Szent Pál Görögkatolikus Templomban.

2025. szeptember 28-án tartják Hajdúnánáson a XV. Székely Menekültek Emléknapiját. A szentmisét bemutató vendég atya ezúttal Gyergyóalfaluból érkezik, Borka Ernő a neve. Az eseményről később mi is beszámolunk.

A müncheni operaház a világ egyik vezető zenei zászlóshajója. Szinte fennállása óta vonzza magához a leghíresebb énekeseiket. Ennek megfelelően a jegyárak is magasak, amit csak a jómódú közönség tud megfizetni. Igaz, a müncheni operaházban is van „kakasülő”, ami önmagában is elmentmondás, mert hallani ugyan lehet, de leülni nem és a színpadon zajló eseményeket is aligha lehet látni. A kispénzű zenerajongók ezeken a valóban olcsó helyeken követik – gyakran partitúrával a kezükben – az előadásokat.

A klasszicista stílusban épült opera nemcsak zenei színvonalát tekintve élvonalbeli, de befogadóképessége is csaknem egyedülálló, mert 2101 hellyel rendelkezik. Az első müncheni operaház a XVII. század közepén épült, de szinte csak a bajor uralkodók és környezetük szórakoztatását szolgálta. Számos nagynevű zeneszerző, köztük Mozart is ott mutatta be új kompozícióit. Jelenlegi, klasszicista formájában a szekularizációt követő években épült fel, ugyanis a napóleoni háborúk idején a bajor uralkodó is kihasználta a katolikus egyházzal szemben kialakult helyzetet és tömegével vette állami tulajdonba a kolostorokat és ingatlanjaikat. Ezek kö-

Kolostor helyén Opera

zött volt az 1392-ben felszentelt ferences rendi templom és a hozzá tartozó kolostor München központjában. Az évszázadok során a templom búcsújáráhely lett, mert ott őrizték Pádúai Szent Antal felkarjának ereklyéjét. A kolostor tőszomszédságában temető volt, amelyben sok közismert személyiség mellett 1594-ben ott helyezték örök nyugalomra Orlando di Lasso udvari zeneszerzőt is. Noha a bajor uralkodócsalád gyóntatói mindig ferences rendi szerzetesek voltak, a szekularizációt ez a kegyhely sem kerülhette el: a Napóleon jóvoltából 1806-ban I. Miksa néven királyi rangra emelkedett korábbi Wittelsbach választófejedelem nagyratörő városrendezési tervében látványos operaházra volt szükség, amely természetesen csakis München szívében épülhetett fel, mégpedig a róla elnevezett téren, az uralkodói rezidenciával átellenben. A templomot és kolostort gyors ütemben lebontották, a temetőt behantolták. A hívők határozott fellépésének köszönhetően Szent Antal ereklyéjét még sikerült egy távoli templomba menekíteni.

Vidéken is még olyan kolostorok is a szekularizáció áldozataivá váltak, amelyek messzeföldön híres könyvtárral rendelkeztek. A Münchentől délre fekvő Pollingban

a könyvtár legdrágább kötetei ugyan az állami könyvtárba kerültek, de az évszázados gyűjtemény legnagyobb részét egyszerűen bezúzták. Nem véletlen, hogy a hívők körében ezek az intézkedések nagyfokú elkeseredést váltottak ki, de nem volt mit tenni, így nem véletlen, hogy az 1817-ben látványos pompával felavatott operaházzal kapcsolatban sokan az Úr büntetését látták az épület leégésében alig hat évvel elkészülte után. Még az uralkodónak, I. Miksának is mélyen a zsebébe kellett nyúlania, hogy két évvel a tűzvész után ismét megnyithassa kapuit az akkor még müncheni királyi operaház. Nevét alig száz évvel később, 1918 novemberében, a köztársaság kikiáltása után Állami Operaházra változtatták, noha az egykori uralkodócsalád leszármazottainak változatlanul az egyik prosceniumpáholy a rendelkezésükre áll. A második világháború alatt, 1943-ban csupán kisebb sérüléseket szenvedett, így egészen 1944 nyaráig még folytak az előadások, az őszi szezonot viszont már nem tudták elkezdni, mert az állandó légitámadások következtében az épület teljesen kiégett és eredeti formájában csak 1963-ra sikerült újjáépíteni.

Vincze András

Örömteli nyári augsburgi pillanatok

Június 28-án: Sommerfest Integrationsbeirat

Az integrációközpontú nyári fesztiválon Augsburgban a Szent László Magyar Katolikus Misszió változatos programokkal mutatta be a magyar kultúra jellegzetességeit. A standot a misszió csoportjai és magyar találmányok fényképeivel díszítették, a nevük feliratát népi motívumokkal ékesítették. Az érdeklődőket sokféle játékkal, foglalkozással – gyöngyfüzés, puzzle, memóriajáték, rovásírás – és zenés összeállítással várták. A misszió zenekara, a Light Gate is fellépett, népes közönség előtt: felnőttek, gyermekek, magyar gyökerekkel rendelkező és a magyarokat kevéssé ismerő látogatók szép számmal érdeklődtek nemzeti sajátosságaink, kultúránk iránt.

Június 29-én: Szent László-búcsú

A hagyományokon nyugvó, immár tizenhatodik alkalommal megrendezett Szent László-búcsú szentmisével kezdődött, amelynek főcelebránsa Egri Tamás – Tomi atya –, a misszió korábbi plébánosa volt, akinek a nevéhez fűződik e hagyomány megteremtése. Tomi atya szentbeszédében méltatta László király történelmi nagyságát, hőstetteinek jelentőségét és emberi jellemének kivételességét, példamutató hazaszeretét és nemzete iránti feltétlen elkötelezettségét. Megszívlelendő és elgondolkodtató üzenetét könnyed, közvetlen hangvétellel és stílussal osztotta meg az ün-

nepi szentmisén jelen lévő hívekkel. A kórusok közreműködésével mindezeket a magasztos pillanatokot igazán ünnepélyessé.

Az ünnepi esemény közös ebédrel folytatódott a plébánia udvarán, ahol két bográcsban is rotyogott a jó hazai gulyás. Ez volt a helyszíne a test táplálékkal való kényeztetésének, sok finom süteménnyel, hazai nedűvel és jóízű beszélgetésekkel elegyítve. A gyermekek is megtalálták a kedvükre való elfoglaltságot, játékot a hétvégi magyar iskola pedagógusainak köszönhetően. A kulturális műsor a népzene, néptánc, népdal köré fonódott: az óvodások és az iskolások szívnek és léleknek kedves népzenei világba kalauzolták a hallgatóságot énekükkel, táncukkal. A végére a koronát a müncheni Regös Magyar Néptáncgyűttes tette fel. S ha ez nem lett volna elég, a program a táncosok által vezetett táncszízzel fejeződött be.

Július 6-án: Népek miséje

Olyan hagyományokon nyugvó ünnepség ez, amely egységesíti, áthidalja a nyelvi és kulturális különbözőségeket a közös keresztény hitünkben, a krisztusi szeretet iránti elkötelezettségünkben, amelynek egyik legszebb és legigazabb megnyilvánulása a közös imában és Úrunk dicsőítésében összegződik, válik teljessé. Évről évre felemelő érzés.

Összeállította: Orcskai Marianna

Dicsőítő Felvidék címmel zenei fesztivált és családi napot tartottak Ipolyszalkán

2025. július 5-én zajlott a Dicsőítő Felvidék Zenei Fesztivál és Családi Nap az Ipolymenti Szalkán (Salka) a tizennyolc éves Crux zenekar szeretetteljes szervezésében – és az esemény a szívem egyik legszebb emlékévé vált. Egy nap, amely nemcsak a dallamokról és az imádságról szólt, hanem a találkozásokról is: emberekkel, Istennel.

A nap ünnepélyes nyitányaként Fóthy Zoltán párkányi esperes-plébános mutatta be a szentmisét. Szent Cirill és Szent Metód, a két nagy hithirdető ünnepén – akik elhozták a szláv népeknek Jézus örömhírét, és a Szentírás anyanyelvükön, szláv nyelven tették számukra hozzáférhetővé – a homíliában a család, a családalközpontú élet fontosságáról hallhattunk.

Mindeközben a nyitragesztei Salve DiO Vocal Band együttes szolgáltatta az énekeket. Azután a polgármester asszony, Szilvia Cagalová mondott néhány kedves üdvözlő szót.

A program további részében következett a táncos ima, amelynek szelíd ritmusa, ahogy a kör lassan, csendesen bővült, a lelkek legmélyét is megérintette.

A családi nap fő előadója Vítális Gábor szalézi tartományfőnök volt, aki humorral átszótt előadásában engedett betekintést életútjába és hivatásának történetébe. Mesélt arról is, hogy gyermekként sem különbözött a vele egykorúaktól: ő is bandázott, bújócskázott, biciklizett és tanult, ahogy akkoriban minden fiatal. Szülei géplakatosnak szánták – hiszen egy jó szakma biztos megélhetést jelent –, ám az élet más utat szánt neki. Egerbe került a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnáziumba. Innen vezetett az útja tovább a Múszkai Egyetem Közlekedésmérnöki Karára. Egy reggel a metró mono-

ton zakatolásában megérezte az élet szürkeségét, a mindennapok lélektelenségét. Ekkor emlékezett vissza boldog gyermekkori éveire: a focimeccsekre, a bújócskázásra, a nevetésre, a ministrálásra, a gyermektársakra, akikkel együtt nőtt fel. Valami mélyen, csendesen hívta – bár akkor még magának sem merte megfogalmazni. Mégis tudta: azt az örömteli életet élheti újra, ha az ifjúságnak szenteli magát.

Imádságban kérte Isten megerősítését – és meg is kapta. Egy nehéz vizsgán, amelyre keményen készült, nem jött a siker. Mégis, ahogy fogalmazott: „Az élet nemjei sokszor Isten igenjei.” Nem a csalódás vagy a kudarc sodorta őt a papi, szerzetesi útra, hanem a meggyőződés, hogy mindez Isten akarataiból történik – és ebben az akarathoz találta meg élete értelmét, célját és örömeit.

Külön áldás volt számomra, hogy személyesen találkozhattam Danczi Mónikával. Lelkesen énekelt szövegei még mindig a fülemben zengenek. Danczi Mónica élete során számos elismerésben részesült – mint hitoktató, mint a Hajnalvándor énekkar elkötelezett tagja és énekese –, mégis a legnagyobb megtiszteltetés számára egy egyszerű, mégis szívemarkoló mondat volt, amikor valakitől azt hallotta: „Veled talál-

kozni olyan, mintha Jézussal találkoznék.” Ez a mondat mindennél többet jelentett számára. Több volt, mint dicséret – visszaigazolása volt annak az útnak, amelyet szeretettel, hittel és alázattal jár.

A Hajnalvándor együttes dalai hol lágyan simogatták a lelket, hol tüzes szenvedéllyel szólaltak meg – olykor pattogós ritmusban,

máskor csendes áhítattal. A hallgatóságot is magával ragadta ez az éneklő öröm; voltak, akik velük együtt énekeltek – szívből, őszintén, felszabadultan.

A délután folyamán Farkas Andrea mutatta be a párkányi plébánia Karitás közösségének munkáját – azt a csendes, háttérben zajló szolgálatot, amely nem kér elismerést, mégis nélkülözhetetlen.

A nap során Jelencsics Gábor atya gyóntatott, lehetőséget adva a résztvevőknek a lelki megtisztulásra, az újrakezdésre.

A program technikai szüneteiben a gyermekeket vidám és élményekkel teli tevékenységek várták: ügyességi játékok, ug-rálóvár, kacagással teli pillanatok. A sátrak alatt szorgos kezek között születtek rózsafüzérek és gyöngyből készült karkötők – apró ajándékok, amelyek nemcsak szépek, hanem szeretetet is hordoznak. A kézművés-ség csendes öröme a makramézás is gazdagította. A fák hús lombjai alatt függőágyak

ringatták a megfáradtakat, míg a büfés sátrak és a párapu enyhülést hoztak a nyári melegben – a test pihenését és felfrissülését szolgálva, hogy a lélek is újra feléledhessen.

Mindezek után lépett színpadra a Crux együttes. Azok, akik már ismerték dalaikat és sajátos zenei világukat, bátran és örömmel énekeltek velük együtt – a közös éneklésben ott csendült a hit, az öröm és a közösség ereje. Az együttes zenéje egyszerre emelt és összekapcsolt: szíveket, hangokat, lelkeket.

A nap utolsó előadása kifejezetten a hölgyeket szólította meg Csehné Vadnai Borbála érzékeny és elgondolkodtató tolmácsolásában. Előadásában olyan mély és sokakat érintő témákat bontott ki, mint: a női identitás és hivatás keresése, a bátorság és belső erő felébresztése, a hitből való töltekezés szükségessége a mindennapokban, az értékek megélése a családban, közösségben, valamint a nyitottság és a hiteles női jelenlét ereje a mai világban.

Ezen az előadáson sajnos már nem tudtam ott maradni – közlekedésszervezési okokból. Ám hazafelé tartva, az aranyló tarlók és a zöld dombok ölelésében útítársaimmal megosztottuk egymással a nap során bennünk megérelődött gondolatokat, élményeket. Hálás szívvel emlékeztünk vissza arra, ami megérintett, elgondolkodtató, felemelt. Bizunk benne, hogy a szalkai Amfiteátrum a jövőben is otthont ad majd hasonló, keresztény lelkületű rendezvényeknek – olyan alkalmaknak, ahol a lélek is hazatalál ott, ahol csupán egy szelíd folyó, az Ipoly választ el bennünket magyarországi testvéreinktől.

Dufek Mária, Párkány (Fénykép forrása: Felvidék.ma)

Gyermekeknek

Aki megvárakoztatta a pápát

Mi, magyarok igazán hálások lehetünk, hiszen az utóbbi évtizedekben több alkalommal is ellátogatott hazánkba Krisztus földi helytartója, a pápa. Az idősebbek, illetve a középkoriak jól emlékeznek Szent II. János Pál pápa 1991-es és 1996-os magyarországi látogatására, Ferenc pápa pedig háromszor is eljött a magyarokhoz: 2019-ben, romániai apostoli látogatása során ellátogatott Csíksomlyóra; 2021-ben ő mutatta be a Budapesten megrendezett Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró szentmiséjét, 2023-ban pedig háromnapos apostoli látogatást tett hazánkban. Mindegyik alkalommal várakozással teli szívvel készültünk a Szentatya fogadására, s aki a közelsébe kerülhetett, személyesen láthatta őt, soha nem felejt el a találkozást.

A XX. század két nagy szentje, Kalkuttai Teréz anya és II. János Pál pápa több alkalommal is találkozott egymással. A lengyel pápa, aki a Föld számos országába ellátogatott, egy alkalommal apostoli útra indult Indiába. A fővárosban, Új-Delhiben találkozott a hatalmas ázsiai ország legfőbb egyházi méltóságaival, s az ünnepségre meghívták az évtizedek óta Indiában szolgáló szerzetesnőt is.

Az ekkor már idős, ám továbbra is aktív nővér épp úton volt a találkozóra, amikor a főváros utcáin haladva az őt szállító autóból megpillantott egy leprást az út szélén. Rögtön megkérte a sofőrt, hogy álljon meg. Teréz anya kiszállt a kocsiából, odament a beteg emberhez, lehajolt hozzá és ápolni kezdte. Hosszasan elbeszélgetett vele Isten szeretetéről. Odafigyelt a leprás testi és lelki betegségére is.

Egy idő után a nővér visszaült az autóba, és folytatta útját a Szentatyaival való találkozóra, ahová jelentős késéssel érkezett meg. Az indiai bíborosok számon kérték Teréz anyát, amiért megvárakoztatta a pápát. Ő ezt válaszolta: „Igen, tudom, de útközben találkoztam Krisztussal.”

Kalkuttai Teréz anya 1997. szeptember 5-én halt meg. II. János Pál pápa avatta boldoggá 2003. október 19-én, a szentek sorába pedig Ferenc pápa iktatta 2016. szeptember 4-én.

Ebben a hónapban, szeptember 5-én, égi születésnapjának évfordulóján emlékezünk rá Egyházunk. Az általa alapított Szeretet Misszionáriusai rend tagjai öt földrész csaknem százötven országában – köztük Magyarországon – vannak jelen, gondoskodnak a szegényekről, ápolják a betegetek.

Kovács Péter

Berci és a hála

Amikor Berci kicsi volt, sokszor elfelejtett köszönetet mondani a kapott dolgokért. Anyukája főztjét, az új játékot vagy ruhát még csak-csak megköszönte, mert ezek láthatóak voltak, de a napsütésért, a pihentető alvásért és egyéb, nem kézzelfogható dolgokért gyakran elfelejtett köszönetet mondani a Jóistennek. Így volt ez egészen addig, amíg súlyos mandulagyulladás nem lett. Lázasan forgolódott az ágyában és nyugtalan álmái voltak.

Egyik este különös álmot álmodott. Egy kisangyalról, aki a mennyországban a többi angyal között élt. Míg a többiek reggeltől estig az Urat dicsérték, ő, a kisangyal, csak sóhajtozott. „Micsoda unalom! Miért mindig csak az Úr jószágát kell énekelni?” – gondolta magában. Mígnem az Úr el nem döntötte, hogy leküldi a földre, hogy tanulja meg, mi a hála.

A kisangyal izgatottan fedezte fel az emberek világát. De sok nyomort is látott, és egy kislányt, aki pontosan olyan volt, mint ő, hálátlan. A kisangyal szíve megérintődött, és rövid imát mondott a fiú gyógyulásáért, hogy majd hálás legyen, ha visszakapja az egészségét. A fiú neve Berci volt.

Berci hirtelen felriadt. Még mindig emlékezett az álomra. „Olyan vagyok, mint az a hálátlan kisangyal” – borzadt el saját magától. Azonnal imádkozni kezdett: „Istenem, segíts nekem, hogy megtanuljak hálát adni mindenért.” Ekkor érezte, hogy jobban van. Már nem fáj a feje, és bár szomjas volt, nem érezte magát gyengének. Kedve támadt felkelni az ágyból, de még mielőtt felállt volna, összetette a kezét és hálát adott a felépüléséért.

Az álombeli angyal képe lassan elhalványodott Berci lelkében, de a tanulság örökre megmaradt benne: mindig legyen hálás!

Dufek Mária, Párkány

A kis szúcsalád és a régi padok titka

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy kis szúcsalád. Nem is akárhol, hanem a nagy bazilikában. Az oldalhajó öreg padjait rácsálták, és közben számtalan szentbeszédet hallgattak végig az évek során. Végül egészen ájtatosak lettek, de egy dolgot sehogy sem értettek: miért jó az, hogy éppen ők rágiák a Jóisten templomának padjait?

Nehezen fogadták el, hogy szúcságuk lényege látszólag ellenkezik Isten akaratával, hiszen az Úr aligha kívánhatja a szép padok tönkretételét. Akárhogy törték a szűfejükét, és bármennyi bibliamagyarázatot hallgattak, ezt sosem tudták megfejteni – egészen addig a napig, míg az egyik öreg pad össze nem rogyott.

Az egész szúcsalád épp hogy megmenekült, amikor a padokat kitakarították a bazilikából és tüzre vetették. Úgyes kezek újakat készítettek helyettük, szebbeket, cifrábbakat, mint az előzőek voltak. A szúcsalád az ósdi térdeplőben percegett tovább.

Aznap, amikor az új padokat megáldották, a szentbeszédben az atya elmondta, hogy sokszor a régi dolgoknak – bár szépek – pusztulniuk kell, hogy az újnak hely keletkezessen.

A szúcsaládra feloldozásként hatottak ezek a szavak. Megértették, hol a helyük az ég alatt, és nem bántódtak többé számivoltuk miatt. Tudták, hogy nekik is megvan a szerepük Isten világát érintő tervében.

Dufek Mária, Párkány

Sohase sírj azért, mert valami elmúlt... – avagy Julcsi jól érezte magát

Szemelvény a Keresztény Jövőkért Alapítvány, a Misszió Média Kft. és a Kalejdoszkóp folyóirat tanmesesorozatából

Julcsi boldog kislány volt, de akkor volt a legboldogabb, amikor a nagyszüleiével meg Sára nagynénjével tölthette a nyarat, messze a várostól. Az öreg kényelmes ház az erdő szélén, hegyek alatt húzódott meg, virágok és gyümölcsfák között.

Julcsi egész nyáron valami újat tanult. Csodálkozott, amikor a gyümölcsfákön lehullottak a virágszirmok és helyükön cseresznyék, almák meg barackok növekedtek. Látta, ahogyan a kicsiny sárga csibékből vígan kapirgáló, barnatollú csirkék lettek. Örömmel segítette cukorborsót szedni a bokrokról, amiből Sára néni finom ebédet főzött. Este a lugasban üldögéltek, vendégek jöttek és nagyapa csodálatos meséket mondott. Amikor először figyelte nagymamát kenyérdagasztás közben, aggódva mondta:

– Nagyi, csupa víz az arcod!

– Annak így kell lennie – mondta nagymama mosolyogva. – Tudod, akkor lesz jó a kenyér, ha a dagasztó padlása vizes lesz.

– Vizes? Milyen padlás?

– Hát így mondják erre, hogy a kenyér tésztaját addig kell dagasztani, amíg a dagasztó arca verejtékezni kezd. Ennyi idő kell a kidolgozáshoz, csak így lesz igazán finom a kenyér. Tudod, a dagasztó homlokát mondják padlásnak, a verejtéket meg viznek.

Máskor meg Sára néniével elmentek az erdőbe. Sára néni gombát szedett, Julcsi meg az illatos és apró kis erdei szamóccákat kerésgelte.

– Milyen csendes az erdő és milyen illatos! – mondta Julcsi. – Minek ilyen édes az illata?

– Az erdő lelkének – felelte Sára néni.

– Lelke van az erdőnek? Hát ezt nem tudtam. De miért nem látom? – kérdezte Julcsi.

– Az úgy van, hogy a lelket nem lehet úgy látni, mint a világ dolgait, de azért a lélek mégis létezik. Neked is van lelked, de nem lehet úgy látni, mint a fákat, bokrokat meg a kosárákat a kezében. De amikor beszélsz, mosolyogsz, vagy jót teszel másokkal, akkor az emberek mégis tudják, érzik és látják a lelkedet. Éppen úgy az erdő lelkét sem lehet látni, de azért az is létezik. Az illata árulja el, hogy milyen is az erdő lelke. Azért kell vigyázni az erdőre, hogy véletlenül se sértsük meg a lelkét.

Aztán egy reggel Julcsi csodálkozva látta, hogy a hegy és az erdő is eltűntek.

– Nagymama, hova lett a hegy? Nincs sehol! És az erdő is elment!

– Dehogyan ment el! Ott van, ahol mindig is volt, csak eltakarta a kód.

Igaza volt a nagyanyjának, mert dél felé csakugyan visszajött a hegy meg az erdő is. Am Julcsi akkor meg azt látta, hogy az erdő szélén a fiatal nyírfák levelei megsárgultak. Aztán egy levélke lehullott, utána még egy, aztán még egy.

– Nahát! Ennek meg mi baja lett? – kérdezte Julcsi megijedve.

– Nincs annak semmi baja, kedvesem – vigasztalta a nagymamája. – Csak azt jelenti, hogy a dolgok rendje szerint elmúlt a nyár és a természet készülődik a nagy téli pihenésre. Ilyenkor lehullnak a levelek.

– Ilyen hamar vége lett a nyárnak?

– Igen, ilyen hamar. Hallod? A szarvasok már bögnék tovaftent az erdőben.

– Miért bögnék?

– Keresik a párjukat.

– Jaj, nagymama, ez egy nagyon nagy rengeteg! Ugye azért megtalálják őket?

– Hát persze, hogy megtalálják! Hiszen messze a hegy tetejétől, itt lent a völgyben te is hallod a hangjukat, hát hogyne hallanák meg a szarvasstehenek az erdőben, hiszen nincsenek túl messze a párjuktól! Meghallják a bögnést, követik a hangot és megtalálják egymást.

Ez megnyugtatta Julcsit, de akkor új gondolat jutott az eszébe, és szája máris sírásra görbült:

– Nagymama, ha ősz van, akkor vége a nyárnak és nekem vissza kell mennem a városba!

– Úgy bizony! Nagy események várnak rád ott, hiszen első elemista leszel és megismered az iskolai életet!

Julcsi most már sírt. Sűrűn potyogtak a könnyei. Nagymamája megsajnálta, magához ölelte és vigasztalta.

– Meglátod, milyen jó lesz az is! Megint együtt lehetsz apával, anyával, és megtapasztalod, milyen jó dolog iskolába járni.

– Tudom, de olyan jó volt itt, és nem akarom, hogy vége legyen!

– De vége van. Tudod ki volt Dr. Seuss? Ismered *A Grincs* meséjét? Ő volt az a kis zsvány, aki ellopta a karácsonyt. Hát ez a Seuss írta ezt a mesét. Meg a kalapos macska történetét is. És tudod, mit mondott egyszer? Azt mondta, sohase sírj azért, mert valami elmúlt, hanem örülj annak, hogy volt, hogy megélhetted! Érted?

– Igen, azt hiszem, – hüppögte Julcsi. – És nagyon, nagyon szeretlek, Nagyikám!

– En is téged, Julcsikám...

Balogh Petres Judith

B. Szabó Péter
Titkok titka

– avagy az öröklét misztériuma –

Üzenet az Atlantiszról

Az Atlantiszbeli Thoth hatalmas király

titkok őrzője és mágus smaragdtáblákra véste titkait Nagy Atlantisz birodalmának okulásként a mának és a holnapnak.

Elsőként a sötétség béklyójáról szólott: „Ez, gyermekem, legyen életed célja; a Sötétség Fényé alakítása. Ne keresd az árnyék birodalmát mert a Gonosz biztos megjelenik s csak a Fény ereje győzi le a félelem árnyékát. Inkább keresd a saját Fényed és készüdj, hogy haladj az úton. A Fény a végső sorsod, testvérem, keresd és találd meg utadon.”

Thoth

A Természet misztériumát is felfedte, az élet földhöz való kapcsolódását. Tudd meg, hogy lényed hármasságú s fizika a kozmosz és az elme. Mindegyik további három részre oszlik így kilencből áll, mi bennünket irányít.

Az élet titkát a testben három áramlás határozza meg a vér

melytől függ szíved verése a mágnesség mely ráhat idegrendszeredre s az energia

mely vékony szálon behatol szövetbe és sejtjeidbe. A beavatott saját akarata ezeket tarthatja kordában s ha feladatát betöltötte az Ember dolgát elvégezte.

A kozmikus térből is három a közvetítés módja a föld és ég között a Sötétség az Árnyék és a Fény. A Sötétségből a Fény világába a Bölcsesség vezet mióta a káoszról a rend és törvény által a harmónia keletkezett. Találd meg a kulcsot a tér-időhöz és kinyílik általa a kapu Tudd azt is, hogy a tér-időn túl van az eszmélet és ha erről mit sem sejtene attól még ez így volt és így lesz mindörökké.

A benned található világok kulcsát egyedül magadban leled mert az Ember a titkok kapuja s a kulcsa is egyben.

Hármas az elme természete az Akarat Okfejtés és Elbíráls képessége.

„Nyisd meg magadban a kaput s életre kelsz Most csak hiszed, hogy élsz de életed halál

míg tetteidhez kötődsz nincs számodra élet mert rabod a Lélek A lélek szabad a tértől fényszülte szellem

Te vagy a kulcsa bölcsességednek Benned minden idő és tér ne élj a sötétség fogságában Szabadítsd meg Fényed-lelked a benned rejtőzködő éjszakától.”

Az ember hármasság természete fölött él az igazi Szellemi-Én mely négyes természetű s fénylik a lét minden síkján az így kapott tizenhárom, a lét misztikus száma.

Halld a legnagyobb Titkot mely a Mennybe elvezet és kérj bebocsátást ezekkel a szavakkal:

„Én vagyok a Fény, nincs bennem sötétség Megszabadultam a sötétség birodalmából Megtaláltam a Hozzád vezető utat Nyisd ki Országod kapuját Hogy a bölcsesség és az Örökkévalóság Birodalmába szálljak.

Én vagyok a Fény, számomra nincs akadály!” S íme: létedre fény derül!

* Edom-el-ahim-sabbert-zuradom!

* Vége

Humorcsík

Minden vízbe mártott test ki kell hogy tisztítsa maga után a kádat. Arkhimédész feleségének törvénye.

– Apa, tudod melyik a legerősebb bor?
– Melyik?
– A misebor! Egy issza és százán énekelnek tőle!

Két székely kapál a mezőn:
– Hallod-é, Áron? Azt mondják, ma 42 fok lesz árnyékban.
– Hát aztán? Mi a napon vagyunk!

Orvos a beteghez:
– Azt ajánlom, hogy mindennap sétáljon félórát a friss levegőn.
– Munka előtt vagy után?
– Miért? Mit dolgozik?
– Postás vagyok.

Az európai magyar katolikus közösségek elérhetőségei

AUSZTRIA

■ **Bécs, Collegium Pazmanium**
A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14
+43 1 319 1403
collegiumpazmanium@gmail.com
www.pazmanium.katolikus.hu
Rektor: Varga János

■ **Bécsi Főegyházmegye Magyar Közössége**
A-1070 Wien, Döblergasse 2/30b
+43 676 78 57 376
www.katolikus.at

www.facebook.com/KMEMWien
Plébános: Simon Ferenc

■ **Burgenland (Órvidék), Kismarton**
Diözese Eisenstadt, Vikariat für ungarische Belange
A-7000 Eisenstadt, St. Rochus-Straße 21
+43 676 880 708 346; +43 2682 777 346
laszlo.pal@martinus.at
www.martinus.at

Plébános, püspöki helynök: Pál László

■ **Burgenland (Órvidék), Alsóór**
A-7501 Unterwart 226
+43 33 523 4108

Plébános: Gáspár Adalbert

■ **Burgenland (Órvidék), Felsőór**
A-7400 Oberwart, Stenamangerstraße 13
Plébános: Gáspár Adalbert

■ **Burgenland (Órvidék), Középpulya**
A-7350 Mittelpullendorf, Ungargasse 62
Plébános: Ghinari Johann

■ **Graz**
A-8020 Graz, Kalvarienbergstr. 155
+43 316 6821 2421

otto.molnar@laposte.net
istvan.hollo@graz-seckau.at

Plébánosok: Molnár Ottó, Holló István

■ **Innsbruck, Magyar Diákközpont és Kultúrcentrum**
A-6020 Innsbruck, Richard Wagner Str. 3
+43 699 1151 6190

pepat@ikbnet.at
Világi elnök: Szabados Péter

■ **Klagenfurt**
Kapuziner Kirche, A-9020 Klagenfurt, Waaggasse 15.
+43 676 8772 7444

■ **Linz/Wels**
Ungarnseelsorgezentrum der Diözese Linz
A-4600 Wels, Herrengasse. 2.
+43 732 341 175

ernest.szabo@dioezese-linz.at
Plébános: Szabó Ernő

■ **Salzburg, Orsolyita zárda**
A-5061 Salzburg, Aigner Str. 135.
+43 699 8172 1232

Kapcsolat: Bohuny István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

Plébános: Havas István

CSEHORSZÁG

■ **Prágai Magyar Katolikus Plébánia**
CZ-11000 Praha 1, Jindřiska 973/30
+421 908 650 565; +420 734 688 656
info@katolikus.cz | www.katolikus.cz
www.facebook.com/Prágai-Magyar-Katolikus-Plébánia-1769510549979963
Plébános: Balga Zoltán

EGYESÜLT KIRÁLYSÁG

■ **London, Hungarian R. C. Chaplaincy, Szent István Ház**
GB – W5 4EA London, 62 Little Ealing Lane
+44 20 8566 0271; +44 79 0486 4431

londonfolelkeszeg@gmail.com
www.szentistvanhaz.org

www.facebook.com/szentistvanhaz.london
Plébános: Csicsó János

■ **Bristol, St. Dunstan-plébánia**
20A Bristol Road, Keynsham, Bristol BS31 2BQ
+44 117 983 930

Plébános: Szende Tibor

FRANCIAORSZÁG

■ **Párizsi Magyar Katolikus Misszió**
F-75010 Paris, 42, rue Albert Thomas
+33 1 4208 6170, missioncatholique@orange.fr

www.magyarmisszio.info
www.facebook.com/Parizsi.Magyar.Katolikus.Misszio

Misézóhelyek: Bergisch-Gladbach, Bonn, Duisburg, Düsseldorf, Essen, Herzogenrath, Köln, Wuppertal
Plébános: Lukács József

■ **Nürnbergi Magyar Katolikus Egyházközség**
D-90473 Nürnberg, Caritas-Seniorenheim St. Josef-kápolna, Langwasser, Giesbertsstraße 65
+49 911 9616 9319 (Gecző-Bokor Ildikó)

■ **Mannheim, Ungarnseelsorge**
D-68723 Plankstadt, Schwetzingen Str. 32
Lelkipástor: Lovász Reinholdt kooperátor

■ **Müncheni Magyar Katolikus Egyházközség**
D-81925 München, Oberföhringer Str. 40.
+49 89 2137 74230 (Varga Katalin)

+49 170 229 2070 (Szarvas Erzsébet)
+49 89 2137 74233 (Lukács Tibor)
+49 89 2137 274234

Ungarische-Gemeinde.muenchen@eomuc.de
www.ungarische-mission.de; www.magyar-misszio.de;
www.ukm-muenchen.de

www.facebook.com/munchenimisszio
Misézóhelyek: Bad Tölz, Erding, Landshut, München, Rosenheim, Waldkraiburg

Plébános: Merka János
Nyugdíjas kisegítő: Buchmüller István

■ **Münster Magyar Katolikus Misszió**
D-48157 Münster-Handorf, Middelfeld 24
+49 251 9325 7288

ungarische-mission@bistum-muenster.de
www.sites.google.com/vieu/ungarisch

www.facebook.com/ungmis
Misézóhelyek: Bielefeld, Bocholt, Hagen, Marl, Menden, Münster, Neukirchen-Vluyn, Osnabrück, Hannover

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

■ **Berlin-Brandenburg, Szent Erzsébet Magyar Katolikus Egyházközség**

D-10551 Berlin, Waldenserstraße 28
berlin@katolikus.hu

www.szebb.de
www.facebook.com/magyarkatolikusokbb

Koordinátor: Urbán Ilona Anna

■ **Frankfurt, Szent Erzsébet Magyar Katolikus Egyházközség**
D-65934 Frankfurt am Main, Oeserstr. 126
+49 69 339997851

pfarrbuero@erzsebet-frankfurt.de
j.belenyesi@bo.bistumlmburg.de

www.magyar-katolikusok-frankfurt.de
www.facebook.com/MagyarKatolikusEgyhazkozseg.

Misézőhelyek: Frankfurt am Main, Darmstadt-Griesheim, Dieburg, Gießen, Mainz és Wiesbaden-Nordenstadt

Plébános: Belényesi József

■ **Hamburgi Magyar Katolikus Misszió**
D-20535 Hamburg, Bürgerweide 35
+49 40 250 7783

www.hamburgi-magyarok-ev.de/katolikus-istentisztelet
www.hamburgi-magyar-katolikus-misszio.de

■ **Kölni Érsekség Római Katolikus Magyar Lelkészége**
D-50676 Köln, Am Rinkenpfuhl 10
+49 221 3377 8517; +49 221 7599 9909

info@ungarnzentrum.de; ungarnzentrum.koeln@gmail.com
www.ungarnzentrum.de

www.facebook.com/Ungarische.Gemeinde.
Misézóhelyek: Bergisch-Gladbach, Bonn, Duisburg, Düsseldorf, Essen, Herzogenrath, Köln, Wuppertal

Plébános: Lukács József

■ **Nürnbergi Magyar Katolikus Egyházközség**
D-90473 Nürnberg, Caritas-Seniorenheim St. Josef-kápolna, Langwasser, Giesbertsstraße 65
+49 911 9616 9319 (Gecző-Bokor Ildikó)

■ **Mannheim, Ungarnseelsorge**
D-68723 Plankstadt, Schwetzingen Str. 32
Lelkipástor: Lovász Reinholdt kooperátor

■ **Müncheni Magyar Katolikus Egyházközség**
D-81925 München, Oberföhringer Str. 40.
+49 89 2137 74230 (Varga Katalin)

+49 170 229 2070 (Szarvas Erzsébet)
+49 89 2137 74233 (Lukács Tibor)
+49 89 2137 274234

Ungarische-Gemeinde.muenchen@eomuc.de
www.ungarische-mission.de; www.magyar-misszio.de;
www.ukm-muenchen.de

www.facebook.com/munchenimisszio
Misézóhelyek: Bad Tölz, Erding, Landshut, München, Rosenheim, Waldkraiburg

Plébános: Merka János
Nyugdíjas kisegítő: Buchmüller István

■ **Münster Magyar Katolikus Misszió**
D-48157 Münster-Handorf, Middelfeld 24
+49 251 9325 7288

ungarische-mission@bistum-muenster.de
www.sites.google.com/vieu/ungarisch

www.facebook.com/ungmis
Misézóhelyek: Bielefeld, Bocholt, Hagen, Marl, Menden, Münster, Neukirchen-Vluyn, Osnabrück, Hannover

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

Plébános: Simon Péter

■ **Passau Magyar Misszió**

D-94032 Passau, Steinergasse 8
+49 851 2137 5117

D-84375 Kirchdorf am Inn, Hauptstraße 1
+49 172 703 1032, +49 857 12332

pfarrer@pfarrei-kirchdorf-inn.de
kontakt@magyarintezet.de

www.ungarisches-institut-passau.de
www.facebook.com/magyarmissio.passau

www.facebook.com/magyarintezet.de
Plébános: Kovács János

■ **Stuttgart, Szent Gellért Magyar Katolikus Egyházközség**
D-70186 Stuttgart, Albert-Schäffle Str. 30.
+49 711 236 9190; +49 711 236 7417; +49 711 236 7393

szentgellert.stuttgart@drs.de
www.stuttgarti-katolikusok.de

www.facebook.com/stuttgarti.katolikusok
Misézóhelyek: Balingen-Frommern, Biberach an der Riss, Böblingen, Eisingen, Friedrichshafen-Berg, Heidenheim an der Brenz, Heilbronn-Horkheim, Ludwigsburg-Hohe-

neck, Munderkingen, Reutlingen-Orschel-Hagen, Schwäbisch-Gmünd, Stuttgart, Ulm, Tuttlingen, Weingarten

Plébános: Merlász Tibor

■ **Würzburgi Magyar Katolikus Egyházközség**
D-97070 Würzburg, Kardinal-Döpfner-Platz 7
+49 931 386 243

NORVÉGIA

www.facebook.com/p/Magyar-nyelvű-szentmisék-Oslo-100078835576256

OLASZORSZÁG

■ **Olaszországi Katolikus Missziós Központ**
RM-00151 Roma, Via del Casaleto, 481.
+39 066 928 1372; +39 066 842 620

hungarian.mission.italy@gmail.com
www.cssroma.katolikus.hu

Misézőhelyek: Bari, Bologna, Castelbuono, Catania, Firenze, Loreto, Milánó, Nápoly, Padova, Palermo, Parma, San Martino del Carso – Sagrado, Torino, Velence

SVÁJC

■ **Bázel, Szent Erzsébet Katolikus Magyar Bázeli Misszió**
CH-4123 Allschwil, Biningerstr. 45.
+41 76 518 5441

iren.felber@gmx.ch
www.ungarnmission.ch

Bázeli Keresztény Magyar Egyesület
+41 79 864 9756

Plébános: Pál István

■ **Genfi Magyar Katolikus Misszió**
CH-1216 Geneve-Cointrin, Chemin du Ruisseau 36.
+41 22 791 0458

genfimkm@gmail.com
www.katolikus.ch

Kapcsolat: Körmeny Anna és Igó-Kemenes Péter

■ **Zürich, Szent István Magyar Katolikus Misszió**
CH-8057 Zürich, Winterthurerstr. 135.
+41 44 362 3303

peter.varga@mail.ch; iroda@magyar-misszio.ch
www.magyar-misszio.ch

Misézőhelyek: Frauenfeld, Schaffhausen, Uster, Zürich, Winterthur

Plébános: Varga Péter

ÉLETÜNK

Az európai magyar katolikusok lapja

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Misszió Média Lap- és Könyvkiadó Kft.
H-1165 Budapest, Zsemlekes út 25/A. I. 5.
+36 70 635 7064 (privát)
iroda@eletunk.net
www.eletunk.net

Reményik Sándor Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.
De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyitoknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten igéjét magyarul?!
S gyermeketek az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt gyermek-homlokomb.
Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászokodnia.
Csak nektek ajánlgatják templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükben biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

(1925)

Lukácsovits Magda: Templom és iskola (1963)

Lukácsovits Magda: Falu a hegyoldalban (1963)

Felismeri valaki ezt a helyszínt?

Lukácsovits Magda (férjzett nevén Hatzack-Lukácsovits Magda) 1963-ban alkotta a *Templom és iskola*, valamint a *Falu a hegyoldalban* című festményeit, azonban a keltezésen kívül helyszínmegjelöléssel nem látta el a képeket. Láthatóan ugyanazon település részletét örökölte meg, egyiket közelebbi, a másikat távolabbi perspektívából. Ha valaki felismeri az alkotásokon ábrázolt községet/falut, hegyet, patakot, írja meg nekünk! Köszönjük! *Az Életünk szerkesztősége*

Az Életünk újság megjelenése 2019 óta Magyarországi Kormányának támogatásával valósul meg. A Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. hozzájárul kiadói hivatalunk működéséhez és lapunk fenntartásához.

Az Életünk újság a Balaton partján

Ez év (2025) július tizenharmadika is pirosbetűs nap lesz a kiadvány sorstörténetében

Ha nyár, akkor Balaton! Ha forróság, kánikula, rekkenő hőség, akkor Balaton! Ha szélfúttá, esőverte hideg, júliusban akkor is Balaton!

Így is kezdhethetnénk beszámolóinkat, de nem ezt tesszük, hanem a következőt mondjuk: 2025. július 13-án, vasárnap reggel 9 órakor Balatonfüreden a Krisztus Király-plébániatemplomban Fodor János atya, volt gráci magyar lelképásztor, ugyanezen a napon este 19 órakor pedig a balatonalmádi Szent Imre-templomban Megyesi Ferenc atya is az *Életünk* újság jótévedőjéért – olvasóiért, önkénteseiért, támogatóiért... – ajánlotta fel a szentmisét!

Balatonfüreden Fodor János atya már a bevezető gondolataiban rámutatott arra, hogy neki mint korábbi gráci magyar lelkésznek milyen sokat segített annak idején (2005–2008 között) az *Életünk* újság rendszeres olvasása. Mint mondta, sok esetben bizonyos hírekről a lapból tudta az ottani magyar híveket is tájékoztatni. Felhívta a balatonfüredi hívek figyelmét arra, hogy milyen nemes és nagyszerű szolgálatot végeznek az *Életünk* munkatársai, és kérte, hogy aki teheti, segítse azzal a szerkesztőség munkáját, hogy megrendeli a kiadványt.

A 48 esztendő Fodor János atya a plébániai szolgálata mellett egy sor más megbízatást is teljesít: ő a Veszprémi Főegyházmege családpsztorációs referense, a Veszprémi Érseki Főiskola teológiatanára és pasztorálpasztorológusa, valamint a Balatonfüredi Állami Szívkórház kórházlelkésze.

Miként reggel Balatonfüreden, úgy este Balatonalmádiban a Szent Imre-templomban is jelen volt a szentmisén Udvarhelyi Olivér ügyvéd, a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége Veszprémi Csoportjának elnöke, lapunk szerzője – sőt az utóbbin nemcsak jelen volt, hanem Megyesi Ferenc atya kérésére a szentmise végén, az áldás előtt röviden be is mutatta az 57. évfolyamában

Balatonfüreden a Krisztus Király-templomban 2025. július 13-án

járó *Életünk* újságot és a mögötte lévő jelenlegi szerény munkaközösséget. Elmondta, hogy évtizedeken keresztül Cserháti Ferenc püspök volt a lap főszerkesztője és minden értelemben vett gazdája. Udvarhelyi Olivér szolt arról is, hogy ő maga is több mint negyed évszázada a lap önkéntes munkatársa, és felhívta ő is a megjelentek figyelmét arra, hogy előfizetésükkel támogassák a lapot.

A 38 éves Megyesi Ferenc atya korábban nem találkozott az európai magyar katolikus kiadványával, így ő is érdeklődéssel hallgatta és fogadta az elhangzott tájékoztatást.

Ferenc atya az elmúlt években a Palotai Esperesi Kerület helyettes esperesi, valamint a főegyházmege érseki szertartói és jegyzői

tisztét is betöltötte. Hamarosan azonban – két év után – elköszön balatonalmádi és vörösberényi híveitől, Udvardy György érsek ugyanis 2025. augusztus 1-jétől kinevezte a csabrendeki egyházközség plébánosává, a gógánfai, ukki, zalagyömörői plébániák oldallagos ellátásával. A veszprémi Csolnoky Ferenc Kórházban továbbra is végzi a kórházlelkészi szolgálatot.

Köszönjük Fodor János és Megyesi Ferenc atyáknak az *Életünk* újság létezését biztosító személyekért elmondott imákat, és köszönjük Udvarhelyi Olivér „csapattagunknak” a gondos és alapos szervezőmunkát! Isten áldja és óvja mindhármukat, családjaikkal, közösségeikkel együtt!

Varga Gabriella

Szentmise Kismartonban mindannyiunkért

Személy szerint minden egyes olvasónkért, akár nyomtatott, akár digitális kiadásunkat nyitják meg és lapozgatják hónapról hónapra. Minden egyes nyugati diaszpórai, Kárpát-medencei és anyaországi magyar lelkészségért, amelyek idén, 2025-ben is a partnereink. Minden egyéni és intézményi támogatónkért, utóbbiak között kiemeltem a Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárság és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. vezetőiért, akik 2019 óta minden évben, idén is jelentős segítséget nyújtanak újságunk megmaradásához. A Keresztény Jövőkért Alapítványért, amely támaszt jelentő hátrországi próbál bizonyos terheket levenni a vállunkról. És természetesen szerkesztőinkért, cikkíróinkért, tördelő-grafikus munkatársainkért, könyvelőnkért... – vagyis: mindenkiért szól az imádság azokon a

tett azért, hogy a lapot hívei figyelmébe ajánlja és előfizetésre ösztönözze őket, a Misszió Média könyvkiadványaiból is rendszeresen vásárol. Oszlopos segítőnk tehát ő, így nem meglepő, hogy a szentmiseláncunkba is bekapcsolódott és az augusztusi szentmisét elvállalta. De mi az, hogy elvállalta? Csodálatos módon teljesítette, amint azt a fénykép is mutatja. Az újság júniusi számát ezúttal sem csak a fénykép kedvéért vették kezükbe a jelenlévők, hanem haza is vihették, hogy közelebről is megismerkedjenek hasábjaiával.

Kismarton Szent Györgynek szentelt templomában egyébként minden vasár- és ünnepnapon van magyar szentmise, Pál László jóvoltából. Járnak is oda a hívek százával, Bécestől Burgenlandig számos helyről, időnként Sopronból is. A szentmiséket

szentmiséken, amelyeket ebben az évben havonta más-más helyszínen, más-más lelképásztor atyák mutatnak be és ajánlanak fel kiadói hivatalunk szándékára.

Így volt ez 2025. augusztus 3-án, vasárnap délelőtt is Kismarton Lajtszentgyörgy nevű városrészének katolikus templomában, ahol Pál László helyi plébános, az egyházmegye magyarokért felelős püspöki vikáriusa mindazokért ajánlotta fel a szentmisét, akiknek köszönhetően az *Életünk* újság az eltelt közel 57 éve után ma, 2025-ben még létezhet. Pál László tavasszal igazán sokat

mindig jó hangulatú, szeretetvendégséges, batyus együttlét követi – és ez így igazán feltöltő lelkiélmény, amelyből sokat lehet meríteni a következő alkalomig.

Mi is merítünk a többi között a kismartoni augusztus harmadiki imádságok erejéből, és folytatjuk az ebben a formában kinyilvánított köszönetmondásunkat mindenki felé, akinek bármilyen és bármekkora szerepe is van az *Életünk* újság továbbélésében.

Halmozza el a Jőisten továbbra is kegyelmeivel a kismartoni közösséget és Pál László atyát!

Varga Gabriella